

TF

september 1980

- Leder: Alvorlig situasjon i partiet! s.2
Hovedretningslinjene i partiplanen. s.4
Truende utvikling i kontingentarbeidet! s.9
Forslag til landsmøtet s.10
Om kvinne-diskusjonen i TF s.13
Om demokratiet - Kritikk av SK fra DS/Hordaland s.13
Vedtak fra distriktsstyret i Troms s.15
Partidebatten ikke moden for landsmøte s.16
Merknad fra redaksjonen s.17
Til spørsmålet om utsettelse av landsmøtet s.17
Budombæringa i Oslo - et nytt eksempel p. tidl.
DS-formannens fraksjonelle metoder s.20
Ikke splitt partiet s.21
Høyre-vinden: En internasjonal tendens i den kommunistiske
bevegelsen s.23.
Kjemp for mlm og enhet i partiet - mot SKs venstre-
sektariske dogmatisme s.25
Klassekarakteren til ryktesmakeriet s.26
Kjerna i partikrisa er demokrati s.27
Uttalelse fra DSau Hordaland om innlegget til Perr s.28
Hjemmebom-borte bom -bomm! Svar til P. St n fra E.Mr I s.29
Melding fra redaksjonen s.32
Svar til kamerat Mr fra P.St l. s.32
Det fins sol bakom skyan av Sigurd A s.35
Høgler's forslag vil splitte partiet s.37
Retting til artikkel: DS-formannen har brukt fraksjonelle metoder
for f. dagsvisa nedlagt. Fra forrige TF. s.38
Strotingsvalget -81. Materiale til lagsdiskusjonen s.39 - 47.
Innledning s.39
Ompartiets holdning til valg og parlamentarisk arbeid s.39
Noen tanker om den politiske innrettinga p. valgkampen s.44
Hva skal Rød Valgallianse bli? s.45
Retningslinjer for arbeidet med RV. Fra Mars-TF. s.47.

Leder:

ALVORLIG SITUASJON I PARTIET

Sentralkomiteens Politiske Utvalg (PU) hadde møte i september. PU sammenfatta erfaringene fra mange møter rundt omkring i landet og muntlige og skriftlige rapporter fra alle partidistrikter. Dette materialet viser at situasjonen i partiet er alvorlig. Erfaringene fra hele landet bekrefter at det fins en revisjonistisk høyrefare som truer partiets eksistens. Om høyretendensene får utvikle seg videre kan det føre til at partiet blir revisjonistisk eller blir splitta.

Utviklinga i den internasjonale ml-bevegelsen viser at i ml-bevegelsen ellers i Europa fins det også en omfattende høyreopportunistisk tendens. Det blir reist kamp mot den leninistiske partimodellen, den væpna revolusjonen, proletariatets diktatur og andre sentrale punkter i marxismen-leninismen-mao Zedongs tenkning. Dette har ført til omfattende oppløsningstendenser, splittelser og tilbakeslag for *et flertall* av ml-organisasjoner i Europa i den aller siste tida. I noen tilfeller har det ført til rein likvidasjon, slik som KPD i Tyskland som vedtok å oppløse seg sjøl.

Det vi ser i vårt eget parti er en del av en internasjonal tendens. Hvis den får utvikle seg, står vi i fare for at femten års arbeid for å skape og utvikle et nytt kommunistisk parti blir ødelagt.

Rapporter fra distriktene viser at det er særlig viktig at landsmøtet avklarar disse fire spørsmåla:

— Er det riktig at det fins omfattende høyretendenser i partiet? Dette har sentral betydning for beretningsdiskusjonen.

- Er det grunnlag for mistillit mot sentralkomiteen? Dette gjelder holdninga til kjerna i den nåværende sentralkomiteen, ikke til hvert enkelt SK-medlem. Svaret på dette må få avgjørende betydning for valget av ny partiledelse.

- Skal partiet svekke den demokratiske sentralismen, innskrenke direktivretten til valgte ledelser, eventuelt avskaffe fraksjonsforbudet helt eller delvis? Dette er det avgjørende spørsmålet i behandlinga av vedtektene.

- Hva skal det stå i programmet om rollen arbeiderklassens parti skal ha under sosialismen? Dette er det viktigste politiske spørsmålet i prinsipp-program-diskusjonen nå.

I tida som er igjen fram til landsmøtet må distriktsstyrene og laga hjelpe diskusjonen framover slik at det kan bli fatta klare vedtak. Utfallet av landsmøtet vil avgjøre om partiet skal overvinne mange av vanskene vi sliter med nå :

Landsmøtet hverken kan eller bør avslutte den politiske diskusjonen i partiet. Det er klart at for eksempel debatten om partiet og sosialismen er prega av at vi har drevet for darlige studier av marxismen-leninismen-Mao Zedongs tenkning over lang tid, og at vi har kommet kort når det gjelder å oppsummere erfaringer fra de sosialistiske landa. I spørsmål av denne typen blir det landsmøtets oppgave å gjøre minimumsvedtak som dekker det AKP(ml) kan stå samla om nå. Videre studier og diskusjon av disse spørsmåla må følge i tida etter landsmøtet.

PU mener det er viktig at diskusjonen blir fort på en kameratslig og saklig måte. Fortsatt får SK-medlemmer kritikk for å være for skarpe i formen i noen debattinnlegg. Denne kritikken blir også retta til noen av dem som kritiserer SK. PU mener dette er riktig kritikk. Partiet har nytte av at spørsmåla blir stilt skarpt og politisk uenighet ikke blir glatta over. Men samtidig må alle partimedlemmer anstrenge seg for å holde en saklig og kameratslig tone. Ledende kamerater har et særskilt ansvar her.

Skal vi unngå partisplittelse må vedtektene følges. Ingen partiorganer må godta fraksjonisme. Vi er for en fri kamp mellom meninger der medlemmene får ta stilling til hva som er rett og galt. Fraksjonisme er sabotasje av medlemsdemokratiet.

PU har fått mange rapporter om liberal omgang med indre partisaker. Det drives ryktekampanjer med baktaling av kamerater og partiorganer. Det slarves om partiinterne saker på fester og restauranter. Vi advarer mot dette. Det er en småborgerlig stil som undergraver partidisiplinen og kan odelegge alt vi har oppnådd med sikkerhetsarbeidet. Vi oppfordrer alle partimedlemmer til å være årvåkne og sjøl kritisere sânt i sitt eget miljø.

SK får kritikk fra enkeltkamerater, avdelinger og distrikter. Dette er svært nyttig. Partiledelsen må anstrenge seg for å lære av kritikken og svare på den så samvittighetsfullt som mulig. Vi vil oppfordre til å rette mest mulig konkret kritikk, for det gjør det lettest å rette feil. SK-medlemmer har dette året vært med på mange diskusjoner på lags- og distriktsnivå. SK-medlemmer må fortsatt gjøre det så langt det overhode er mulig, og partiledelsen tar gjerne imot invitasjoner til å delta i møter med medlemmer og tillitsmenn.

Mange medlemmer og sympatisorer kritiserer nå partiet for å gjøre for lite i klassekampen. Samtidig er det mange gunstige faktorer i den ytre situasjonen. Klassekampen er i oppsving. Motstanden mot sosialimperialismen vokser, AKP(ml) møter mer sympati enn noen gang. Vi må ta et fast grep om det praktiske arbeidet i klassekampen og om det teoretiske arbeidet, for å legge grunnlaget for større framstøt etter landsmøtet.

Mange distriktsstyrer kritiserer at det blir gjort for lite med KLASSEKAMPEN. Arbeidet må trappes opp i høst i samsvar med det stående direktivet om avisarbeid som blei sendt til DS-er og lag i sommer. Det krever abonnentsverving og at det blir oppretta et fast ukentlig lossalg. Aktiv spredning av partiavisa er en sentral del av vårt politiske arbeid og nødvendig for å vinne oppslutning om den revolusjonære politikken.

Den lokale lønnskampen kommer til å bli viktig i høst og det er sannsynlig at det vil bli streiker og aksjoner. I samband med det må partiet styrke sin evne til å drive aktivt støttearbeid. Det kan også komme flere kamper mot bedriftsnedleggelse, slik som på Skotfos og Nyland, der partiet må delta aktivt. Vi må følge opp forberedelsene til LO-kongressen. På arbeidsplassene må vi utvikle et mer allsidig kommunistisk arbeid, der salg av Klassekampen vil være særlig viktig.

Vi må følge opp solidaritetsarbeidet for Afghanistan, som holder på å bli en landsomfattende bevegelse. Vi må trekke fagbevegelsen med i Afghanistan-arbeidet, og også følge opp de faglige initiativene våre til støtte for den polske arbeiderklassen. Her har vi muligheten til å undergrave sosialimperialismens innflytelse i fagbevegelsen, og få et gjennombrudd i å få fagforeningene aktivt med i kampen mot Sovjet.

Mange distrikter understreker at det har svær betydning at partiet får et bedre grep på oljeøkonomien og hele statens industri- og finanspolitikk. Ekspansjonen i olje og datarevolusjonen er to faktorer som nå fører til svært raske og svære endringer i norsk kapitalisme. PU har derfor vedtatt at partiet skal nedsette et utvalg som skal drive utredninger og samle erfaringene partiet har på disse områdene.

Valgkampen 1981 blir ei viktig politisk kamp for AKP(ml). For å forberede den blir det en partidiskusjon om linja i valgkampen i høst. Den vil bli oppsummert på en konferanse for DS-representanter på nyåret.

Vi må sette oss nøkterne, realistiske mål der vi virkelig viser at vi kan vinne framganger. Slike konkrete framganger i arbeidet er helt nødvendig for at vi skal klare å vende situasjonen i partiet til det bedre.

SKs Politiske Utvalg
September 1980.

HOVEDRETNINGSLINJENE I PARTIPLANEN

SKs Politiske Utvalg har diskutert partiplanen. I dette TF presenterer SKAU hovedretningslinjene i planen. En mer detaljert plan er sendt til distriktsstyrene som vil tillemppe denne til lokale planer for distriktet. Samtidig er høstplanen sendt til lagsstyrene.

I neste TF vil vi oppsummere høringsrunden om planen fra i sommer og komme med synspunkter på oppgavene i kommende landsmøte-periode.

Åttiåra vil bety store utfordringer for partiet.

Arbeiderklassen opplever nå en synkende levestandard, både i form av synkende reallønn og i form av sosial nedrustning. Lønningene er holdt nede i lang tid, inflasjonen er på topp, boligdyrtida slår alle rekorder og nedskjæringen på sosiale ytelser er i full gang. Kampen for reallønna har vært under sterk utvikling både før og under tariffoppgjøret. Denne kampen vil utvilsomt utvikle seg og det er opp til partiet om vi skal ta ledelsen i denne kampen. Det vil også utvikle seg kamp mot de andre økonomiske problemene som arbeidsfolk opplever daglig.

Denne situasjonen har direkte tilknytning til regjeringas økonomiske politikk, finans- og rentepolitikken, industripolitikken og oljeøkonomien. For å få en ledelse av kampen er det ikke tilstrekkelig

at partiet aktiviserer seg hver gang det oppstår kamp. Vi er også nødt til å analysere regjeringas økonomiske politikk og gi vårt svar på hvordan oljepenga skal brukes osv.

Datarevolusjonen ruller inn over oss og vil i løpet av kort tid kunne bety teknologisk arbeidsløshet i flere bransjer. Samtidig er den teknologiske revolusjonen på linje med den industrielle revolusjonen. Den vil skjerpe motsigelsen mellom produksjonens samfunnsmessige karakter og den private tilegnelse og vil modne vilkåra for sosialismen ytterligere. De spørsmåla som dataalderen reiser må partiet utvikle svar på, både i form av konkrete handlingsparoler og i form av en langsiktig strategi.

KRIGSFAREN

Etter vårt syn har krigsfaren økt og

sosialimperialismen har rykka fram sine posisjoner, samtidig som USA begynner å frykte at grunnen skal svikte. Denne blandinga er dynamitt og betyr at krigen kan komme i løpet av kort tid. Samtidig er det mulig for en kombinasjon av krefter i verden og utsette krigen. Dersom den afghanske eritreiske og kampucheanske geriljaen påfører Sovjet tilstrekkelig nedergang. Dersom de europeiske landa styrker sin evne politisk og militært til å stå mot sovjetisk press, dersom Kina forer en riktig anti-krigs-politikk osv. kan dette bidra til at krigen utsettes og at Sovjets muligheter til å vinne krigen reduseres. Derfor må vi ha et dobbelt perspektiv. Vi må være villige til å sette av kader, tid og ressurser forøvrig for å forberede partiet og massene til å møte en krigssituasjon. Men vi må også gå i spissen for å gi de bidraga som kan gis i Norge til at krigen utsettes, forsvarspolitik, støtte til frigjørings-bevegelsene, kamp mot Sovjets politiske press osv.

Dette perspektivet gjør at vi må være villige til å sette av kader som f.eks. ellers kunne vært brukt til fagforeningsarbeid til å drive med dette arbeidet i steden. Ellers ville vi svikte vår oppgave som et kommunistisk parti.

Samtidig må vi bli flinkere til å integre vart anti-imperialistiske arbeid med blant annet vart faglige arbeid. Vi må diskutere hvordan vi kan ta opp disse spørsmåla i og utafor fagforeningene på arbeidsplassene.

SITUASJONEN I ML-BEVEGELSEN

Den europeiske ml-bevegelsen er inne i ei krise. Det er splittelser i flere land. Frankrike, Belgia, Sverige, Østerrike for å nevne noen. Det er klare tendenser til likvidasjonisme med nedlegginga av KPD i Tyskland som det klareste eksemplet. Situasjonen for ml-bevegelsen i Vesten

skiller seg klart fra en del viktige områder i den tredje verden der ml-partiene har større masseinnflytelse og forer en framgangsrik kamp. Situasjonen for ml-bevegelsen i Vesten har blant annet sammenheng med indre svakheter i disse organisasjonene og partiene, klassegrunnlag, teoretisk nivå, manglende tillempling av mål på sine egne forhold. Det har sammenheng med splittelsen i den internasjonale kommunistiske bevegelsen og utviklinga i Kina. Ml-bevegelsen i Vesten er barn av kulturrevolusjonen, som nå er fordømt nord og ned. Det har sammenheng med revisjonistisk påvirkning og press fra sosialimperialismen. Det har sammenheng med oppløsningstendenser i samfunnet og allmenn ideologisk forvirring. Samtidig bekrefter den økonomiske krisa i kapitalismen de marxistiske teoriene og den internasjonale utviklinga bekrefter det vi har sagt om sosialimperialismen i ti år. Klassekampen er ikke inne i noen allmenn ebbe, sjøl om den går opp og ned og tar ulike former og sjøl om konservative og reaksjonære strømninger gjør seg gjeldende.

Dette gjør til sammen første halvdel av attitara til en kritisk fase for ml-bevegelsen. Det dreier seg om kampen for å overleve og styrke kvaliteten i bevegelsen samtidig som dersom den gjør det, vil den ha større muligheter enn noen gang før. Dette gjelder også for AKP(m-l). Partiet står overfor muligheten til å bli likvidert innenfra/degenerere til et revisjonistisk parti. Det finnes oppløsningstendenser som dersom de får utvikle seg, vil føre til at den revolusjonære bevegelsen i Norge blir satt 15 år tilbake. Denne truselen må vi ta alvorlig og den må ha betydning for vårt planarbeid. Det betyr at organisatorisk og ideologisk konsolidering må ha en framtrekkende plass i våre planer. Det betyr at skoleringa i marxist-leninistisk teori må få en mer sentral plass. Det betyr at vi må slåss for å hindre organisatorisk tilbakegang og gjennomføre en noktern disponering av kreftene.

Vi er nødt til å sikre de viktigste oppgavene framfor alt, og kan ikke regne med å gå fram på alle områder. Samtidig må vi markere partiets profil utad på en sterkere måte på utvalgte områder, slik at vi viser partiets eksistens-berettigelse overfor massene. Sjøl om vi legger vekt på konsolidering, må vi ikke stille oss utafør de viktige politiske og økonomiske kampene som massene er opptatt av. Konsolidering må også knyttes til det å gro djupere røtter i arbeiderklassen og folket og skaffe oss en djupere forståelse for norsk virkelighet. Dersom vi har et slikt forhold mellom konsolidering, skolerung, ekstem markering, masselinje og utvikling av vår egen politikk vil det være mulig å vende krisa i ml-bevegelsen fra noe negativt til noe positivt. Vi vil bli istand til ikke bare å overleve, men å komme ut av denne situasjonen med høyere politisk og ideologisk nivå, større grad av enhet, bedre forankring i massene og større innflytelse.

NØKTERNHET

På bakgrunn av denne analysen vil partiledelsen slå fast at den er nødt til å konsentrere kreftene, både i sitt eget og i partiets arbeid. Det som faller utafør det mest sentrale vil måtte få mindre oppmerksomhet. Følgende områder betrakter vi som helt sentrale for partiledelsen å jobbe svært mye med i tida som kommer:

- arbeidet på arbeidsplassene
- kampen mot krigen/anti-imp. /forb. på krig
- propagandaen, spesielt Klassekampen
- organisasjons-utbygging, konsolidering
- skolering/partiskole
- valgkampen 81/83 og utvikling av vårt parlamentariske arb.
- partiøkonomien

På disse områdene tar partiledelsen sikte på å holde et kontinuerlig grep, detaljplanlegge, oppsummere erfaringer og følge opp. På områder som faller uta-

for dette vil den måtte ha et mer sporadisk grep. Det betyr at kamerater som jobber på slike områder vil få mindre hjelp, at de må jobbe mer på grunnlag av generelle retningslinjer.

Når kvinnearbeidet ikke kan settes i stedet for et av disse høyst prioriterte områdene, må det settes en nøktern målsetting for første del av perioden. Målet med kvinnekonferansen må være å løse motsigelser i partiet slik at vi kan arbeide på en fastere felles plattform. Derneft bør nedsettes et sentralt kvinneutvalg. Forøvrig bør kvinnene sikres spesielt i samband med partiskolekurs og annen kaderskolering.

For å få et sentralt partigrep om oljepolitikk og industripolitikk har partiledelsen nedsatt et økonomisk utredningsutvalg, som skal komme med innstillinger om partiets politikk på disse områdene.

Det er et problem at vi ennå ikke har funnet noen løsning på hvordan partiet skal drive ungdomsarbeidet framover. Det som foreløpig er slått fast er at ungdomsforbunda må sikres kvoter ved partiskolekurs. Ellers planlegges det å ta et konkret grep om å utvikle RU og NKS fra partiets side i noen få utvalgte distrikter.

Sjøl om partiet som helhet vil ha ei slik nøktern prioritering, så vil partiets allsidighet komme til uttrykk i at de enkelte distriktenes prioritering vil være til dels annerledes, eksempelvis høy prioritering av samearbeidet i Finnmark.

DE TRE FORMENE FOR KAMP

I »Hva må gjøres?» likestiller Lenin (i tråd med Engels) tre former for kamp: politisk kamp, økonomisk kamp og teoretisk kamp (s.34-35). Når vi tidligere har stilt oppgaver i våre årsplaner har vi stilt oppgaver som faller innafør alle disse tre områdene. Men vi har aldri knytta det åpent og bevisst til Lenins måte å stille det på, derfor har vi ikke

opnådd en tilstrekkelig klarhet. Vi har ikke gjort det teoretisk klart for oss sjøl at alle disse formene for kamp må føres hele tida, derfor har vi stundom lagt vekt på en av formene og stundom på en av de andre. Vi vil nå forsøke å rette på dette ved å bruke Lenins analyse i framlegginga av planen.

Engels forklarte at styrken ved den tyske arbeiderbevegelsen i 1870-åra var at den forente de tre formene for kamp og dermed oppnådde en høyere politisk bevissthet i arbeiderklassen og utgjorde en større fare for herskerklassen. Om vi ser på den engelske arbeiderklassen, så har jo den i hundre år vært i overveiende grad ensidig innretta på den økonomiske kampen.

Vårt parti kan derfor ikke gå framover ved å si «nå skal vi sette den økonomiske kampen på topp» eller «nå skal vi sette den politiske kampen på topp». Vi må forplikte oss til å føre kamp på alle de tre områdene. Derrest må vi gjøre en analyse av hva som er de viktigste oppgavene i den økonomiske kampen, i den politiske kampen og i den teoretiske kampen. Dette gjelder partiet som helhet, det gjelder distriktsstyrene våre og det gjelder i størst mulig grad avdelingene våre. På grunnplanet vil det være store variasjoner, men det kommer vi tilbake til.

For AKP(m-l)s del er *økonomisk* kamp mesteparten av den faglige kampen, kamp mot sosial nedrustning, kamp mot boligdyrtid, kamp for daghjem/fritidshjem osv. Den *politiske* kampen omfatter store deler av propaganda-arbeidet (spredninga av Klassekampen som det viktigste), valgkamp, anti-imperialistisk kamp, anti-rasistisk kamp, avsløringer, politiske møter, kamp mot krigsforberedelsene, kort sagt hele spekteret av politisk kamp opp til og inkludert den sosialistiske revolusjonen. Den *teoretiske* kampen dreier seg om kampen mot borgerlig og revisjonistisk ideologi, utvikling av marxismen i kamp

mot all slags forvrengninger, studier av marxistisk teori, filosofi, politisk økonomi. Det nye ved Engels var at han stilte denne siste kampformen på lik linje med økonomisk og politisk kamp og slo fast at kommunistene ikke kunne seire uten å føre en aktiv teoretisk kamp.

Våre tidligere måter å stille oppgavene på fra 1 til 5 og med indre og ytre hovedoppgaver har ikke tilfredsstilt kravet til ei slik tredeling av kampformene. Derfor vil vi ikke stille oppgavene på denne måten nå. Det eneste som gir mening er å snakke om hovedoppgaven innafor den økonomiske kampen, evt. de viktigste oppgavene innafor den økonomiske kampen osv. Ellers må det føre til en eller annen form for ensidighet.

Det er et felt som faller utafor disse tre kampformene, og det er organiseringa. (Dvs. med en viss spissfindighet kan den plasseres inn under politisk og teoretisk kamp, men det er lite fruktbart for våre behov.) Derfor må vi behandle organisering for seg som et eget område.

Alle ordinære avdelinger av AKP(m-l) skal drive de tre formene for kamp etter styrke og lokale forutsetninger. Det betyr f.eks. at ei arbeidsplass-avdeling som utelukkende driver faglig arbeid, den gjør ikke jobben sin som en kommunistisk avdeling. Ei avdeling skal ordinært drive den økonomiske kampen som er viktigst for massene de arbeider blant (unntak er avdelinger i politiske fronter og en del andre). Ei ordinær partiavdeling skal drive politisk kamp, ikke minst spredning av partiavisa. Den skal også delta i de viktigste politiske kampene som valgkamp, 1.mai osv. Etter evne skal også slike avdelinger ta egne politiske initiativer, arrangere politiske møter, drive offentlig polemikk, organisere politiske kampanjer e.l.

Sjøl om mye av den teoretiske kampen vil bli ført i sentrale partiorganer er det viktig at ikke avdelingene lar dette feltet ligge. Teoretisk kamp kan være polemikk mot revisjonistene på stedet om prinsippsspørsmål, men det kan også være skoler-

ing og konsolidering av avdelinga og sympatisørene i marxismen-leninismen.

Det er klart at i lang tid framover er det mange lag som ikke vil leve opp til slike krav, så krava må oppfattes som et mål. Det er noe vi må kjempe for å få til.

SKISSE TIL »TIMEPLAN» FOR 1981

Partidiskusjoner

Det er planlagt to diskusjoner for hele partiet i 1981. Diskusjon om *Kina* i vårsemesteret og om *arbeidsprogrammet* i høstsemesteret. Den siste diskusjonen skal etter planen føre fram til en partikonferanse om arbeidsprogrammet seinhøstes 1981. Debatten om sosialismen vil fortsette uten å bli obligatorisk for avdelingene i 1981. Det forberdes materiale for å diskutere *kommunistisk arbeid på jobben* og *faglig strategi*, for å legge opp til diskusjon av disse emnene i arbeidsplass-avdelingene.

Viktige datoer i 1981.

Partiledelsen prioriterer å jobbe aktivt med tre viktige datoer i 1981, nemlig 8.mars, 1.mai og 21.august. Linja for 8.mars vil bli tatt opp på kvinnekongressen og linja for 1.mai vil bli tatt opp på en konferanse med DS-representanter.

Partiskole

Det legges opp til å bygge opp partiskolen i 1981, slik at den gjennomfører kurs og seminarer internt og halv-internt i tråd med partiplanen forøvrig.

Allerede nå er det planlagt seminarer om *faglig strategi, oljepolitikk og boligpolitikk*.

Valgkampen.

Et annet sted i dette nummeret er det lagt fram en plan for valgkampen.

Klassekampen.

Det planlegges en KK-konferanse for KK-ansvarlige i distriktene ved årsskiftet og en vervekampanje på etter-vinteren og en ny på ettersommeren i samband med valget.

Grunnsirkel/verving

Det skal lages en ny grunn-sirkel som skal være ferdig før valget for å stimulere til verving i samband med og etter valget. Det skal utarbeides en *kandidat-sirkel* for nye medlemmer.

Obligatoriske studier

Skal gjennomføres. Det er ennå ikke avgjort hvilken bok som skal studeres av hele partiet neste år. Men det blir enten »Hva må gjøres?» eller »Ett skritt fram og to tilbake» av Lenin. Det gjøres forberedelser til Kapitalen-studie-opplegg.

Sommerleirene

Det skal gjennomføres en kombinasjon av Rød-Front-leire og korte sommerkurs i -81. Tema for leirene vil bli fastsatt når det er gjort undersøkelser om ønsker og behov.

Innsamling.

Det skal gjennomføres ei innsamling neste år også. Formålet fastsettes etter undersøkelser av ønsker og behov i/for partiet.

Eksterne partiinitiativer

Foruten valgkampen planlegges det eksterne partiinitiativer i to sammenhenger. Det planlegges en propaganda-offensiv i samband med LO-kongressen tidlig i mai. Det planlegges ei anti-imperialistisk uke på ny-året for å propagandere partiets syn på den internasjonale situasjonen, kampen mot krigen m.m.

Anti-imperialistisk arbeid.

Foruten 21.august 1981 er det viktigst å få til et landsomfattende og stabilt Afghanistan-arbeid.

SKAU.

TRUENDE UTVIKLING I KONTINGENTARBEIDET

I arbeidet vårt veit vi at partiets politiske linje og organisatoriske styrke er nødvendige forutsetninger for å oppnå resultater. Men vi må ta med en sak til, nemlig parti-økonomien. »Den økonomiske opptrappinga må følge opptrappinga av den revolusjonære krigen» understreker Mao.

Dersom inntektene svikter, slår det direkte tilbake på partiets muligheter for politiske og organisatoriske initiativer. Drevet til sin ytterlighet så blir det som for SV. Sentralstyret skreiv i fjor høst i meldingsbladet til fylkeslaga: Den vitre sannhet blir da at partiet ikke har penger til overs for politikk - ikke til faglig politikk, ikke til kvinnepolitikk, ikke til landsmøter, valg, trykksaker eller konferanser. Enhver politisk aktivitet vil hos oss føre til underskudd.» Det er litt av falliterklæring for et politisk parti. Vi må for all del unngå å havne i nærheten av noe slikt »at enhver politisk aktivitet vil føre til underskudd.»

KONTINGENTEN ER DET SENTRALE I VÅR SJØLBERGINGSLINJE

M-L bevegelsen står på prinsippet økonomisk sjølberging. Kontingenten er så godt som eneste inntekt til partiet. Derfor er kontingenten det sentrale elementet i vår sjølbergingspolitikk. Derfor er det så viktig at *alle* medlemmer betaler sin kontingent *punktlig*, og at vi klarer å opprettholde tradisjonen med at medlemmer betaler *en høy kontingent*.

HVA ER PROBLEMENE I KONTINGENTARBEIDET NÅ?

Vi lar det bli illustrert ved å sakse fra et brev fra et distriktsstyre til medlemmene i distriktet:

»I 1979 gjekk kontingentinntektene for distriktet ned med 19,2%. Tar ein med prisstigninga som var på 4,8%, ser ein at partiet si kjøpekraft blei redusert med 24%. Denne nedgangen held fram i 1980. Kontingent-innbetalinga for første termin (1/80) viser ein tilbakegang på 8,0% i forhold til 3/79. Realverdien av inntektene i same periode gjekk ned med 12,5%.

Ei av dei viktigaste, direkte, årsakene til dette er at den gjennomsnittlege innbetalte kontingenten pr. medlem pr. måned har gått sterkt ned. Dette snittet var for 3/78 på kr. 99.90 for betalande medlemmer. Pga. at ikkje alle medlemmer betalte sin kontingent blei snittet redusert til kr. 93.60. Dei tilsvarande talla for 1/80 er kr. 93.90 og kr. 80.45. Realverdien på det totale snittet for distriktet har gått ned med 21,9% sidan 3/78.

SLUTT . . . BRYT VEDTEKTENE— ALLE SKAL BETALE KONTINGENT

Det har fått utvikle seg ein vedtektsstridig praksis i partiet som går ut på at det

eksisterer eit skikt med ikkje-betalende medlemmer. Dette er for 1/80 på 14% av medlemstallet for vårt distrikt. Vedtektene er klare på dette punktet: alle skal betale kontingent. Det fins klare retningslinjer for tilfelle der eit medlem er midlertidig ute av stand til å betale kontingenten sin: avdelinga må kollektivt dekke det som manglar.»

Dette illustrerer på en god måte to av de viktigste problemene:

- a. Gjennomsnitt pr. medlem viser en klart synkende tendens
- b. Det er nokså vanlig at det i lag fins ikke-betalende medlemmer, gjerne 1 eller 2. Det fins også hele lag, som sjeldne unntak, som ikke betaler kontingent. Det vil straks bli satt en stopper for.

HVA BRUKES KONTINGENTEN TIL?

Noen spør om kontingenten brukes til å subsidiere bedriftene. Svaret er nei. Kontingenten går utelukkende til partiets drift og investeringer.

De viktigste utgiftene utenom lønn til partifunksjonærer er:

- arbeid i forhold til partiorganisasjonen
- drift av det sentrale partikontoret
- faglig arbeid/faglige konferanser
- internasjonalt arbeid
- produksjon av partidokumenter
- drift av noen sentrale utvalg
- konferanser

I tillegg er det budsjettet med investeringer. Der er langsiktige strategiske investeringer det viktigste.

Vi har arbeidet mye for å redusere utgiftene og spare der det er mulig. Det aller viktigste her er å holde lave lønninger for partifunksjonærer, arbeide rasjonelt og holde antall ansatte så lavt som mulig for å løse oppgavene. Vi holder oss til prinsippet om «et magert parti» og lave lønninger.

HVA MA GJØRES I KONTINGENTARBEIDET?

Kontingentinngangen viser en synkende tendens fra andre termin 1979. SK finner det nødvendig å gjøre dette kjent for alle medlemmer, for å få til ei kampanje for å snu den negative utviklinga. Kampanja skal vare ut året og har følgende målsetninger:

- a) skjerpe kontroll og oppfølging av kontingent-innbetalinga slik at alle medlemmer betaler kontingent.
- b) øke gjennomsnittlig innbetaling pr. medlem.
- c) sørge for at betalinga skjer i rett tid, slik at laga og DS kan holde fristen for betaling til SK.

Er det mulig for alle å øke kontingenten? Noen vil ha vansker med det. Noen må sikkert gå ned pga. redusert kjøpekraft og andre økonomiske vansker. Men det er mange som kan øke kontingenten fordi de har fått bedre råd, eller fordi de la seg på et lavt nivå

da de ble medlemmer. Husk at det er mange som aldri har deltatt i en skikkelig diskusjon om kontingentens betydning for partiet, hvor mye de kan betale ol.

Den økonomiske evnen til hver enkelt må legges til grunn når kontingenten skal fastsettes. Men vi må også legge til grunn vår plikt som revolusjonære: å slåss for arbeiderklasse og alle undertrykte sine interesser. Denne kampen krever personlige ofre fra alle kommunister. Den krever hardt arbeid og enkelt liv.

Partiets møteprogram i høst er anstrengt. Vi står oppe i siste fase i landsmøteforberedelsene. Noen distrikter forbereder årsmøter. Vi kan ikke pålegge laga obligatoriske møter om kontingenten. Men styret må sette seg inn i de utsendte dokumenter. Det må gjøre undersøkelser og gjennomføre diskusjoner med de enkelte medlemmer om kontingenten. Resultatet må legges fram som en rapport på et lagsmøte før nyttår. Dette er styret for lengst pålagt ved direktiv.

For økonomi-utvalget
Harald.

FORSLAG TIL LANDSMØTET

SKAU innstiller på at landsmøtet fatter vedtak om følgende saker:

1. Oppgavene til partiet framover
2. Om stortingsvalget 1981
3. Om krig og krigsfaren til ekstern offentliggjøring
4. Om aktuelle klassekampsaker til ekstern offentliggjøring
5. Hilsen til den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Landsmøtet godkjenner Landskonferansens vedtak om at Klassekampen skal nytte retten til statsstøtte. Statsstøtten gir Klassekampen direkte og indirekte om lag 3 millioner kroner i årlig inntekt.

Å si fra seg retten til statsstøtte nå blir derfor det samme som å gi opp dagsavisa.

Derfor vedtar Landsmøtet at Klassekampen fortsatt skal nytte retten til statsstøtte.

SKs Politiske Utvalg.

Vi har nå ett års erfaring med over 20 RV-representanter i kommune- og fylkestyrer. I denne perioden har ikke RV evna å løse problemet med å finansiere sin virksomhet lokalt og sentralt.

Vi har lovt «å være pålitelige representanter». Når RV ikke ved egen virksomhet klarer å finansiere drifta si, så reises spørsmålet om andre måter å skaffe penger for å løse oppgavene vi har påtatt oss: Vi går mot at kontingenten til partiet sentralt og lokalt skal finansiere RV sin drift.

På denne bakgrunn vedtar landsmøtet at RV skal nytte retten til statsstøtte. Dette betyr ikke at RV vil nytte seg av alle muligheter som fins til støtte. Støtte må ikke gi personlig økonomisk fordel til RV-representantene. SK må vedta instruksjer for de konkrete tilfellene som blir aktuelle.

SKs Politiske Utvalg.

Utfra situasjonen i partiet og de mot-sigelsene og uavklara spørsmål som finnes i partiet må partiet i kommende lands-møteperiode gjennomføre følgende disku-sjoner i uprioritert rekkefølge:

-Kinadiskusjon

-Sosialismediskusjon

-Arbeidsprogramdiskusjon

-Diskusjon om den internasjonale ml-bevegelsen

-Diskusjon om utvikling av analysen av den norske kapitalismen og revolusjonens muligheter.

Tidspunkter for når de ulike disku-sjonene skal føres må nedfelles i parti-planen. Disse diskusjonene utelukker ikke andre nødvendige partidiskusjoner i landsmøte-perioden.

SKs Politiske Utvalg.

1. PUs vedtak om fraksjonisme, retta mot formann i Oslo-DS, er feilaktig. Det doku-menterer ikke at kameraten har begått feil som er av fraksjonell karakter.

2. Landsmøtet vil beklage at PU brukte vedtektene på en slik feilaktig måte. Det bidro til å avspore forsøkene på å løse vanskene i Oslo-partiet, det handlings-lamma Distriktsstyret, og skapte mye vondt blod kamerater i mellom.

3. PUs vedtak om fraksjonisme trekkes tilbake. Kameraten har krav på opp-reisning og sjølkritikk fra de ansvarlige.

Svein ... og Asbjørn ...

Forslag fra SKs Politiske Utvalg:

Landsmøtet slår fast at ex-formannen i Oslo-DS har brutt fraksjonsparagrafen. Det var riktig av PU å gripe inn mot dette.

Neglisjeringa av dagskampen, faglig-politikken, de nære interessene til arbeiderklassen og det arbeidende folket

er et »strategisk» avvik og ikke »bare» et avvik i taktikken. Det skyldes feil i tenk-ninga vår, i ideologien, og viser at vi er kommet kort i utviklinga av et ekte kom-munistisk arbeiderparti. Snakket om feil taktikk, feil prioritering, feil i plan-arbeidet, viser at SK enda har et teoretisk forhold til arbeiderklassen.

Neglisjeringa av dagskampen har vært et farlig angrep på utviklinga av partiet og m-l-bevegelsen i 70-åra, fordi det parra med tilsvarende sektarisme og demokrati internt har ført til ei alvorlig krise i partiet.

Viggo, Oslo

Innstilling fra PU: Forslaget avvises. Vi viser til SKs beretning.

Landsmøtet pålegger sentralkomiteen å ta initiativ til en diskusjon i partiet, Rød Ungdom og NKS for å avklare forholdet mellom partiet og ungdomsforbunda. Når diskusjonene er gjennomført skal det om nødvendig holdes en landskonferanse som har fullmakt til å endre vedtektene på dette punktet.

Oslo SV/Univ.

Innstilling fra PU:

Forslaget avvises, forslag til endringer av vedtektene må legges fram for lands-møtet.

»AKP(ml) opphører å regne Kinas Kommunistiske Parti som et kommunist-isk søsterparti og Folkerepublikken Kina som en sosialistisk stat.»

Forslaget får konsekvenser for pro-grammer, hilsninger o.a.

Per, Oslo.

Innstilling fra PU: Forslaget avvises. Det er bestemt at det etter landsmøtet skal være en diskusjon i hele partiet om KKP og Kina.

OM KVINNEDISKUSJONEN I TF

Vi har nylig mottatt en ganske grundig kritikk fra kvinneutvalget i Hordaland for at vi ikke har trykt materiale om kvinnespørsmålet som kvinne-utvalget har sendt til SK/TF. Utvalget peker på flere konkrete artikler og dokumenter som er sendt inn uten at noe av det er trykt. Utvalget mener at dersom denne diskusjonen hadde kommet fram på et tidligere tidspunkt, så kunne det ført til at parti-medlemmene hadde stått mer enhetlige på landsmøtet i Kvinnefronten.

Vi har fått liknende kritikk fra et par andre partidistrikter, og SKAU vil slå fast at vi er i all hovedsak enige i kritikken. Det har vært ganske store praktiske vansker, ikke minst i samband med landsmøte-forberedelser og partikamp. Men likevel må vi si oss enige i at vi burde ha funnet fram til måter å presentere dette stoffet på. Initiativet til kvinneutvalget i Hordaland, med å sende over artikler og dokumenter var positivt, og det fungerer sjølsagt dårlig når det bare blir liggende. SKAU vil derfor gjøre sjølkritikk på dette

punktet. Vi tar nå sikte på å rette på feilen ved å sette av en god del av neste TF til debatt-artikler om kvinnespørsmålet. Det er meningen at dette skal bli et bilag som kan brukes i forberedelsen til kvinnekonferansen på nyåret. I dette bilaget er det meningen å slippe til forskjellige syn på de ulike strids-spørsmåla i kvinnebevegelsen, slik at konferansen får et best mulig grunnlag til å stake ut partiets linje faramover. Derfor inviterer vi allerede nå både kvinne-utvalget i Hordaland og andre kamerater til å sende bidrag til TFs spesial-bilag om kvinnespørsmålet. Dersom alle skriver kort og presist får vi plass til flere innlegg. Vi skal også vurdere det materialet vi alt har fått. TF-bilaget tar for seg analysen av grunnlaget for kvinneundertrykkinga, vår front-politikk i kvinnearbeidet, kvinnene og internasjonal solidaritet og aktuelle kampspørsmål for kvinnebevegelsen.

Kameratslig hilsen SKAU.

OM DEMOKRATIET – KRITIKK AV SK FRA DS/HORDALAND

1. DS/Hordaland vurderer den nåværende situasjonen i partiet som den mest alvorlige siden partistiftelsen. Partiet har stor prestisje blant folk, og det eksisterer en stor grad av lojalitet, også fra folk som har blitt dårlig behandlet i partiet. Vi er urolige over formen diskusjonen om mot-sigelsene i Oslo-partiet har fått, fordi vi ser en fare for at partiet skal gå gjennom en splittelse som kan føre til at en stor del av medlemmene går i passivitet. En forut-setning for å løse de politiske motsigel-sene, er en endret holdning fra SK sin side overfor grunnplanen i partiet. Det eksisterer en tillitskrise mellom partiledelsen og medlemmene, og en langvarig uttrykt

kritikk av mangelen på demokrati i parti-et.

Vi ønsker sterkt et enhetlig parti. Om vi vil bevege oss i den retningen eller situasjonen vil utvikle seg til skyttergravs-krig, avhenger i stor grad av hvordan debatten blir ledet. Her mener vi det er mye å kritisere SK for siste året.

2. For det første: Tron Ø sin bok kom ut *uten* en intern debatt på forhånd, og uten å bli fulgt opp med et eget studie/diskusjonsopplegg. En god del medlemmer følte seg snytt: Her ble synspunkter som de sjøl hadde hatt i lang tid og ofte blitt kritisert for, kjørt ut i full offentlighet. Boka framprovoserte sjølsagt

debatt - i og utenfor partiet. Men diskusjonene kom til å foregå i ukontrollerte former, fordi SK ikke hadde noen plan for oppfølging. Denne mangelen på ledelse svekket demokratiet i partiet. Vi mener dette også er en viktig bakgrunn for økt tvil og usikkerhet m.h.t. strategiske politiske spørsmål blant partimedlemmer.

3. Landsmøtediskusjonen. Her fikk medlemmene tilsendt et overveldende saksmateriale uten prioritering og diskusjonsopplegg fra SK sin side, på hva som var viktigst å ta stilling til. Vi har inntrykk av at mange avdelinger har falt av lasset. Og i deler av partiet har det utvikla seg en motvilje mot hele diskusjonen om krisa og om hvordan vi skal løse motsigelser i partiet.

4. Juni-TF og presentasjonen av kampen i Oslo-partiet.

I Juni-TF er opposisjonen representert med 6 1/2 side, mens SKs syn fyller 25 sider. Dette, pluss utelatelsen av viktige deler av polemikken i Oslopartiet (eks. Faglig Olaf, Tor Ms og Henry B's innlegg) må føre til spørsmål blant medlemmene om SK har tillit nok til partiets grunnplan. Ellers er det på tide at SK begrunner dette. PU-vedtaket står f.eks. ikke i TF. Uansett årsak burde SK gjort sitt ytterste for å få en breiere presentasjon av opposisjonen, eventuelt med intervjuer og mer av de tidligere innleggene fra FFP.

5. Det er bra at august-TF tar inn flere kritiske innlegg. Men SKs tendenser til å behandle kritikken dårlig, er fremdeles til stede. Et eksempel er AH sitt svar til AKP(ml) på Røros. Det er preget av sterk mangel på imøtekommenhet og uten innrømmelser av SKs svakheter, f.eks. SKs syn på grunnorganisasjonene. Svaret virker arrogant og er for alment, f.eks. kommentarene til spørsmålet om utmeldinger og valgpolitikk. Svaret illustrerer bedre enn mye annet at SK har grove feil i synet på grunnorganisasjonene.

6. SK har og undertrykt viktig kritikk og

utvikling av linja for kvinnekampen ved å hindre at materiale kommer ut i partiet, f.eks. gjennom TF. Vi viser til innsendt kritikk fra kvinneutvalget i Hordaland vedrørende alt materialet de har sendt inn vedr. teori og politikk: innledninger, oppsummeringer fra kvinnekonferanser etc.

I stedet kommer de med påstander i Juni-TF f.eks. om at kvinnekader ikke vil kjempe mot sosialimperialismen i kvinnebevegelsen (s.6) uten å begrunne dette.

7. Vi har tillit til SKs evne til å forsvare en marxist-leninistisk generallinje. Men krisa har økt på uten at vi har kommet nærmere en positiv løsning. SK har i debatten dels skidd på standpunkter uten å gå i dybden på tidligere feil, dels bygd opp skanser. Dette er en viktig grunn til den eksisterende tillitskrisen. Som ledelse for et stort distrikt føler vi oss nødt til å gå ut med denne kritikken. Og kritikken vi reiser er en som i mange sammenhenger rammer oss sjøl.)

(Til orientering for våre egne medlemmer vil vi spesielt framheve DS sin manglende oppfølging og ledelse av Årsmøtebevegelsen og krise/plandiskusjonen i Fylkespartiet).

Ledende kamerater må forstå at i dag er det mindre viktig at de sjøl fungerer banebrytende og originalt. Derimot er det avgjørende at de kan inrømme at de har noe å lære av medlemmene, og at de ikke alltid må ha siste ordet sjøl. Medlemmene kommer nå med synspunkter på mange viktige saker. Mange av disse synspunktene er riktige. Dette må ledende kamerater kunne innrømme. I dag er de ikke ledende hvis de ikke selv vil lytte, lære og delta i prosessen slik at den virker byggende og ikke *splittende* på partiet. Hovedpoenget er at SKs måte å behandle partidebatten på til nå langt fra er egnet til å fremme *enheten* i partiet. Snarere har den utgjort en trusel.

8. Dette vedtaket tar ikke opp den kritikken vi har av kameratene som representerer opposisjonen, eller saker

hvor vi mener SK har tatt kritikk til følge. Vi har valgt å være ensidige i denne situasjonen, fordi det nå er en forutsetning for en kameratslig diskusjon at SK gir en utstrakt hånd og viser respekt for medlemmene. Det er i partiets og parti-enhetens interesse at konkret kritikk reises, at alle medlemmer holder en rolig og saklig stil i diskusjonen, og at SK møter kritikken på en åpen måte.

Hordaland Distriktsstyre.

PS: August-TF inneholdt et gammelt vedtak fattet av vårt DS. Vedtaket ble fattet i

mai, har blitt diskutert og kritisert på møter i avdelingene i fylket, og er ikke lenger representativt for vårt syn.

MERKNAD FRA REDAKSJONEN.

Vi har mottatt to vedtak til fra Hordaland DS. Det andre vedtaket om partikrisa og årsakene blir trykt i neste TF. Det siste vedtaket inneholder et pkt. om å utsette landsmøtet i 2 til 3 måneder. Det blir svart på i artikkelen fra SKAU.

VEDTAK FRA DISTRIKTSSTYRET I TROMS

Distriktsstyret har diskutert den politiske kampen i partiet nå, og har *enstemmig* vedtatt følgende om de viktigste stridsspørsmåla:

I. Om partiet og sosialismen i prinsipp-programmet.

Det er mange uløste problemer i teorien om sosialismen. Det er bl.a. behov for grundigere studier av de historiske erfaringene med proletariats diktatur både i Sovjet, Østeuropa og i Kina, og diskusjonene om dette og om linjene for en norsk sosialisme må sjølsagt utvikles videre. Skolering i den marxist-leninistiske teorien for hele partiet er ei forutsetning for at dette skal bli en fruktbar debatt.

Men partiet kan ikke nå programfeste linjer som *åpenbart* er prinsippielt feilaktige.

Distriktsstyret støtter derfor forslaget til programkomiteens mindretall om å stryke setningene markert som 72, 73 og 74 i kapittel 23, s.52. Komiteflertallets forslag representerer ei revurdering av marxismen-leninismen som innebærer en trusel mot et proletariats diktatur: AKP(ml) blir programforplikta til å gå

imot ei særstilling for proletariats parti i staten, og stille seg »på like fot» med partiene og organisasjonene til de andre klassene i samfunnet. Partiets ledende rolle er ei forutsetning ikke bare for å gjennomføre revolusjonen, men også for å utvikle samfunnet fra kapitalisme til kommunisme. I den overgangsfasen som sosialisme er, er ingen annen statsform enn proletariats diktatur mulig. At arbeiderklassens politiske parti har ledelsen, er ikke et hinder for dette diktaturet - som komiteflertallet ser ut til å tru - men ei forutsetning for det. Å vedta et prinsipp-program nå som setter skranker for kommunistpartiets rolle i den proletariske staten, mens det åpner for fullt for de politiske partiene til andre klasser, vil være djupt feilaktig og skadelig.

II: Kampen om den demokratiske sentralismen og ledelsen i partiet nå:

1. Distriktsstyret går i mot ei hver vedtektsendring som innebærer noen form for »liberalisering» av forbudet mot fraksjonisme i partiet. Forbudet mot fraksjonelle arbeidsmetoder er en grundpilar i den demokratiske sentralismen og partiet har ikke behov for å »løse opp», men for å

stramme inn normene i partiet på dette området. Manglende respekt for vedtektene virker oppløsende på partiet, og blir §6 fjerna eller svekka vil partiet på sikt opphøre å være et marxist-leninistisk parti. De vedtektslinjene som er fremma av f.eks. Høgler i TF i august, der hovedpunkter i fraksjonsparagrafen blir foreslått strøket, er eksempler på slike høyrestandpunkter som vi vil advare mot.

2. Distriktsstyret har behandla materialet som er lagt fram for partiet om kritikken av tidligere DS-formann i Oslo for fraksjonisme. Vi finner det godt gjort at denne personen har opptrådt fraksjonelt, og dermed vedtektsstridig. Vi støtter SKs sjølsagte rett til å bruke vedtektene for å stoppe slik virksomhet.

3. Det er distriktsstyrets oppfatning at Sentralkomiteen har hatt viktige feil på noen områder av arbeidet sitt i siste landsmøteperiode. Samtidig mener DS at hovedsida i SKs politikk i denne tida har vært at de har leda partiet etter marxist-leninistiske prinsipper og forsvart det marxist-leninistiske grunnlaget partiet står på. I det siste året har SK bl.a. gått i

spissen for å forsvare betydninga av den kommunistiske propagandaen, bekjempe fraksjonisme og bekjempe angrep på den demokratiske sentralismen. DS ønsker ikke å legge lokk på kritikken av de feila SK har gjort. Men de forslaga som er reist i partidiskusjonen om «styrte SK» er i innhold forslag som tar sikte på å skifte ut det nåværende SKs marxist-leninistiske linje med ei anna politisk linje. Vi vil ta sterkt avstand fra disse forslaga. De nåværende medlemmene i SK må sjølsagt stå til ansvar for de feila de har gjort og vurderes på like fot med andre når nytt SK skal velges, men en kampanje som tar utgangspunkt i virkelige og påståtte feil fra ledelsens side og blåser opp til et rop om å styrte ledelsen, er skadelig for partiet. Partiet trenger en ledelse som stårfast på et marxist-leninistisk grunnlag. A skifte ut en erfaren marxist-leninistisk ledelse med en som står på et anti-leninistisk politisk grunnlag vil ikke bote på det som finnes av sjukdom i partiet, men sende det i grava.

Distriktsstyret i Troms.

PARTDEBATTEN IKKE MODEN FOR LANDSMØTE

Det foreligger forslag om å utsette landsmøtet. Så vidt jeg vet stiller SK seg negativ til dette forslaget. Argumentene er at mange folk i partiet er lei landsmøtediskusjonene og ønsker å ta fatt på annet arbeid, og dessuten at en utsettelse vil skade Stortingsvalg-kampen.

Det første spørsmålet er: Hvilke undersøkelser har SK gjort i partiet på behovet for utsettelse?

Medlemmer på grunnplanet i partiet må nødvendigvis oppleve at det blir vanskelig å ta stilling til motsigelsene i bevegelsen. For det første er debatten fra Oslopartiet ikke frigitt så alle medlemmene kan ta standpunkt til den. Medlemmene ut over landet kjenner ikke en gang PU-vedtaket om DS-formannen i

Oslo, samtidig som denne saken vel kommer opp på landsmøtet? Verken prinsipp-program-debatten eller beretnings-diskusjonen har blitt forsøkt ledet slik at lagene kunne fokusere på de viktigste motsigelsene i partiet nå, og det har helt klart hemmet forberedelsene til landsmøtet.

Landsmøtet vil behandle spørsmål det hersker stor uenighet om i partiet. Stikkordsmessig: sosialismen og partiet, analyse av verdenssituasjonen og forholdet mellom USA og Sovjet, hvor stor er høyrefaren og hva består høyre i nå?, PU-vedtaket om eks-DS-formannen i Oslo, nye forslag til vedtektsendringer. Om landsmøtet ikke har dekning for sine vedtak på grunn av høyst mangelfulle

diskusjoner på grunnplanet i partiet, vil det, slik situasjonen er nå, med fare for splittelse, passivitet og demoralisering, skade langt mer enn det gagnar.

Det er sikkert rett at det eksisterer en viss motvilje mot landsmøte/partidiskusjonene i deler av partiet. Men det er ikke nok bare å registrere det, en må spørre seg hvorfor? Har det noe med måten debatten har vært drevet på?

Valgkampen, min påstand er at et forhastet landsmøte vil gi såpass store negative uttellingar at det vil skade denne mer enn styrke den. Det eksterne arbeidet ruller og går ikke helt uavhengig av det indre klimaet i partiet.

Samtidig er det klart at situasjonen i dag gir rom for økt ekstern aktivitet: Mer salg av KK, lokale lønnsforhandlinger, styrking av Afghanistan-arbeidet. Distriktsstyrene må lede og stimulere slikt arbeid. Men det mange trenger nå, er en større tidsramme for å komme nærmere klarhet i sentrale politiske motsigelser. Og det skader vel ikke de lagene som synes de har fått nok av landsmøteforberedelser om en tar hensyn til de andre og gir mer romslig tid? HOVEDFAREN med å kjøre landsmøte som planlagt nå, er at det ikke vil ha basis nok i partiet til å gi vedtakene derfra autoritet blant medlemmene etterpå.

Et helt sentralt tiltak i ventetida før landsmøtet: SKAU må ta kontakt med de medlemmene i Oslo-partiet som har reist de viktigste motsigelsene og den hardeste

kritikken: diskutere og se hvor langt *enheten* strekker seg. Ut av skyttergravene! Og resultatet av et slikt møte bør resten av partiet få greie på. Det har alltid vært debatt og en del spørsmål ved gamle sannheter i partiet. Dette ble stimulert ved at boka til Tron Øgr kom i fjor høst. »Tenkern» skulle settes igang, en burde kvitte seg med gammel redsel for å bli stemplet som opportunist dersom en reiste motsigelser. Men på samme tid oppfordret forfatteren i KK til at vi burde se framover, ikke bakover, og debatten gikk uten regissør. Skadevirkningene av denne mangelen på ledelse kjenner vi nå. Skal vi prøve å begrense dem? Beste måte: et landsmøte hvor forsamlingen med hånden på hjertet kan si at de har bakkekontakt med grunnplanet i partiet og dekning for det de gjør blant medlemmene. Håper på vendreis fra SKs side i dette spørsmålet: Vi har mye å vinne på det.

Elei.

MERKNAD FRA REDAKSJONEN

Vi har også mottatt et innlegg fra Trygve, Bergen som fremmer forslag om at delegatkonferansene foran LM må utsettes til desember. Et annet krav er at Oslo-diskusjonen må bli frigitt for hele partiet.

Av plasshensyn må dette innlegget utgå.

Red.

TIL SPØRSMÅLET OM Å UTSETTE LANDSMØTET

Distriktsstyret i Hordaland har bedt om at Landsmøtet må bli utsatt.

En kamerat fra samme distrikt, argumenterer for et slikt utsettelses-forslag.

Kamerat »Elei» antyder helt rett at SK avviser et slikt utsettelsesforslag. Kameraten hevder at SKs argumenter for dette er »at mange folk i partiet er lei

landsmøte-diskusjonene og ønsker og ta fatt på annet arbeid, og dessuten at en utsettelse vil skade Stortingsvalgkampen».

Dette er en svært ufullstendig, og dermed forvrengt, sammenfatning av SKs argumenter. Vi finner det derfor nødvendig å gå nærmere inn på bakgrunnen for partiledelsens standpunkt. Dette vil vi gjøre i tilknytning til en gjennomgang av

de argumentene kamerat Elei reiser.

HVILKE UNDERSØKELSER HAR SK GJORT I PARTIET FOR BEHOVET FOR UTSETTELSE?

Elei reiser dette spørsmålet. Med dette utgangspunkt argumenterer kameraten med at medlemmene »nødvendigvis må oppleve det som vanskelig å ta stilling til motsigelsene i bevegelsen». Vi kan *ikke* gå god for en slik argumentasjon.

SK/AU har kort før ferien hatt møter med *samtlig*e avdelingsformenn i Oslo. Her har spørsmålet om gjennomføringa av landsmøtet vært oppe. Mange mente at sluttbehandlings-fristene var stramme. Men tross dette ønska et overveldende flertall avdelingsrepresentanter ikke noen utsettelse av LM!

SK har rett etter ferien hatt konferanse med formenn/representanter fra *samtlig*e partidistrikt i landet med ett unntak. Hordalands utsettelses-forslag og argumentene for det var kjent for konferansen. Likefullt fikk ikke dette forslaget tilslutning fra en eneste av de representerte partidistrikten. Konferansens synspunkt var at utsettelse av landsmøtet ville være til stor skade for partiet. Partiledelsen har derfor dekning i utstrakte undersøkelser i partiet for sitt standpunkt.

»NYE, STORE SAKER»?

Elei skriver at »debatten fra Oslo-partiet (er) ikke frigitt så medlemmene kan ta standpunkt til den. Medlemmene ut over landet kjenner ikke engang PU-vedtaket om DS-formannen i Oslo, samtidig som denne saken vel kommer opp på LM?».

Disse påstandene er ikke i samsvar med fakta.

For det første er det uriktig at »debatten fra Oslo-partiet ikke er frigitt, så medlemmene kan ta standpunkt til

den». Denne debatten er ført over på landsplan i juni/TF. Bla. med følgende materiale:

1. Redegjørelse fra SKAU om hvilke saker partidiskusjonen dreier seg om. Det er viktig å merke seg at i to etterfølgende nummer at TF har *ingen* imøtegått SKAU når det gjelder hvilke saker, som står til diskusjon. At kamerater har argumentert henholdsvis *for* og *mot* de standpunktene SKAU har uttrykt i redegjørelsen er bare naturlig i en partikamp.

2. SK/AU har redegjort for *sitt* materiale, når det gjelder kritikken av den tidligere DS-formannen i Oslo for fraksjonisme. (Juni/TF).

3. Kameraten har blitt invitert, i god tid, til å legge fram *sitt* materiale i denne saka. Hva kameraten har valgt å publisere, eventuelt ønsker å publisere i tida framover er hans sak, og helt utafor SKAUs kontroll.

SK har valgt *ikke* å sende ut alle de innlegga, som har vært trykt i medlemsbladet i Oslo.

Forøvrig har det stått ethvert parti-medlem i Oslo fritt å delta i debatten på landsplan, enten med å sende inn innlegg som tidligere har vært trykt i Oslo-bladet eller med nye innlegg. Denne oppfordringa har vært trykt særskilt i Oslos debattblad, for mai.

Dette har gjort det mulig å få en oversiktilig diskusjon på landsplan, der de prinsipielle stridsspørsmåla fra Oslo-diskusjonen står i fokus. Dette har forhåpentlig forhindra en kaotisk diskusjon, og gjort det praktisk mulig å rydde plass til andre viktige landsmotediskusjoner.

Denne måten å legge opp diskusjonen på har etter vårt syn vært en styrke for partidiskusjonen og dermed for partidemokratiet.

For det andre er det uriktig at SK har invitert partiet til å ta stilling til detaljene i PU-vedtaket. PU-vedtaket var opprinnelig ikke vedtatt med sikte på offentliggjøring i partiet. Det var en intern kritikk i PU av et PU-medlems fraksjonelle metoder. Umiddelbart etter PUs vedtak om å

kritisere den daværende DS-formannens fraksjonelle metoder begynte det å gå rykter i Oslo-partiet om at PU hadde vedtatt å *suspendere* eks-DS formannen, noe som ikke var sant. Blant annet på den bakgrunn ba Oslo DS om å få lov til å offentliggjøre deler av PU-vedtaket i Oslo-partiet. SK har ikke invitert partiet til å ta stilling til detaljene i PU-vedtaket, blant annet fordi det forutsetter kunnskap om en rekke møter, stemmegivning og protokoller som var kjent for PU men som ikke vil være kjent i partiet. Det SK har bedt partiet ta stilling til er om eks-DS-formannen i Oslo har opptrådt fraksjonelt og om det var riktig av PU å gripe inn mot dette. Dette foreligger det materiale for å ta stilling til, som har vært kjent i partiet i snart tre måneder.

To enkeltmedlemmer i Oslo, har deri mot reist forslag om at landsmøtet må fordømme PU-vedtaket. Dette forslaget er publisert for partiet, i samsvar med forutsetninga som har vært kjent for publiseringa av inkomne forslag i lang tid i partiet.

Vi avviser derfor påstander om at »nye store saker» og »invitasjon til vedtak om ukjente dokumenter» har blitt lagt fram fra partiledelsen i LM-diskusjonen.

»LANDSMØTET VIL BEHANDLE SPØRSMÅL DET HERSKER STOR UENIGHET OM I PARTIET»

Det er en rad viktige spørsmål som må diskuteres i lang tid framover i partiet, også utover landsmøtet. Eksempler på dette er utviklinga i Kina, en allsidig diskusjon om sosialismen i Norge osv. Viss en uttømmende partidiskusjon om disse og mange andre spørsmål skulle være en forutsetning for å få avholdt landsmøte, ville det ikke være mulig å få noe landsmøte om 2 - 3 år!

Derimot er det spørsmål som *kan* og *må* avklares på landsmøtet, som planlagt,

dersom vi ikke skal styre partiet inn i oppløsning og kaos:

- Vedtekstdiskusjonen: Etter langvarig diskusjon og mange framlegg er nå tida overmoden for å klargjøre partiets organisasjonsprinsipper. Skjer ikke dette snarest mulig, vil partiflertallet avskjæres fra å slå fast hva som er prinsippene for - og hvordan den demokratiske sentralismen skal praktiseres i partiet.

Utsettelse av denne avklaringa vil bidra til oppløsning og forvirring i ei sak som er avgjørende for partiets framtid.

- Programdiskusjonene: Vi må få ei avklaring i diskusjonene om partiets rolle, som avklarer i det minste det prinsipielle *minimumsgrunnlaget* partiet må stå på når det gjelder dette punktet. Her står det klare forslag mot hverandre.

- Valg av ledelse. Det er reist krav om å »styrte ledelsen», »splitte ledelsen» osv. Ingen ledelse kan tåle å ha et uavklart *mistillitsforslag* hengende over hodet i det uendelige. Slike forslag har vært fremma i landets største partidistrikt i 1/2 år, og vært kjent for partiet i sin helhet minst siden juni. I partiets interesse er det uakseptabelt å la dette spørsmålet henge uavklart i lang tid. Derfor må landsmøtet holdes som planlagt.

- Beretning. Vi er nødt til å få en avklaring som oppsummerer situasjonen i partiet. SK har lagt fram sitt syn på dette i og med den utsendte beretninga. En rad av de spørsmåla som behandles er diskutert i partiet i snart ett år. Det har og vært mulig å behandle sluttproduktet fra SKs side, sjøl om fristene her ideelt sett burde vært lengre.

Alle disse spørsmåla kan altså landsmøtet behandle på grunnlag av tilstrekkelig forbehandling.

DEN PRAKTISKE SIDA AV SAKA

De tidsrammene for utsettelse som antydes fra Hordaland, innebærer at landsmøtet tidligst kan avholdes i mai/

juni -81. Dette vil trekke drastiske veksler på partiets eksterne arbeid, og vil legge landsmøtearbeidet på kollisjonskurs med 1.mai, 8.mars, valgforberedelsene, viktige faglige oppgaver. osv.

En slik utsettelse vil lamme partiet, det er vår ærlige overbevisning. Et sânt perspektiv innebærer konsekvenser for partiets framtid, som vi ikke vil ta ansvar-

et for. Og denne oppfatninga deles av representanter fra alle partidistrikter.

Vår konklusjon er på denne bakgrunn klar: Vi avviser forslag om å utsette landsmøtet, og vil gjøre alt for å få gjennomført det som planlagt.

SKAU.

BUDOMBÆRINGA I OSLO – ET NYTT EKSEMPEL PÅ TIDL. DS-FORMANNENS FRAKSJONELLE METODER

I TF for august kommer Unni - budsjef i Oslo med et nytt eksempel på tidl. Oslo-formannens fraksjonelle metoder.

Kort er historia sånn: Tidlig i fjor høst gjorde Oslo DS et enstemmig vedtak om at budordninga i Oslo burde opprettholdes, med formannens stemme. Seinere på høsten var SK enstemmig i et vedtak om at budordninga i Oslo burde avvikles, med Oslo-formannens stemme som også er medlem av SK. Da Oslo-formannen skulle legge fram dette SK-vedtaket for budsjefen skriver hun: »Daværende DS-formannen framstilte dette vedtaket som et overgrep fra SK sin side, et eksempel på at SK ikke tok hensyn til DS sine meninger og vedtak.»

Daværende DS-formann stemmer for budombæringa i DS, stemmer seinere for at det skal nedlegges i SK og når han går tilbake til DS forsvarer han ikke sitt standpunkt, men gjemmer seg bak sitt hemmelige SK-medlemskap og framstiller sitt eget standpunkt i SK som et overgrep mot DS. I dette eksemplet på fraksjonisme har tidl. Oslo-formannen satt spora sine klart igjen i protokollene til DS og SK.

I SK blei det under behandlinga av budombæringa i Oslo argumentert for den store belastninga som budombæringa var for distriktstyret og at flere budruter var i ferd med å knekke sammen. Vedtaket om å legge ned budombæringa er et

pkt. i et større vedtak om Klassekampen. Dette vedtaket blei føyd sammen av flere forslag som var fremma.

Til pkt. om budombæringa blei det fremma to forslag:

A. »I Oslo må budsystemet umiddelbart begrenses og rasjonaliseres. Det er samtidig nødvendig at vi så snart som råd blir kvitt egen budombæring. Mulige alternativer er Distribusjonssentralen/ Aftenposten eller post. AU pålegges å ta nødvendige økonomiske og sikkerhetsmessige tiltak for å gjøre dette mulig. Ved overgang til post må abonnentene gjennomgås for å holde folk unna post om det er særlig behov for det.»

Daværende Oslo-formannen fremma dette forslaget, B: »Så snart som mulig må detgjøres tiltak for å minske sikkerhetsbelastninga ved post. Det må gjenopprettes/beholdes begrensa budsystem der det gir størst sikkerhetsmessig uttelling.»

Forslag A og B blei satt opp mot hverandre og forslag A blei vedtatt innarbeida i det store KK-forslaget mot Oslo-formannens stemme.

Deretter blei hele forslaget inkludert punktett om budombæringa i Oslo *vedtatt enstemmig med daværende Oslo-formannens stemme*. Seinere blei hans forslag fremma igjen og vedtatt enstemmig. Dermed var SK enstemmig om å legge ned budordninga i Oslo og om å minske sikkerhetsbelastninga ved post.

Det er nå ikke tvil om at vedtaket blei gjort på sviktende forutsetninger, og det tjener budsjeften i Oslo til ære at hun bidro til å påvise dette gjennom konkrete undersøkelser. På dette grunnlaget er vedtaket om å nedlegge budombæringa i Oslo omgjort.

Men det alvorlige i daværende Oslo-formannens handling er at han etter å ha stemt for et SK-vedtak, utnytter at han var hemmelig-SK medlem til å forsøke å skape splittelse mellom budsjeften og

partiledelsen. Dette kan vanskelig kalles annet enn intrigemakeri og rammes klart av vedtektenes fraksjonsparagraf. Det er sjølsagt helt umulig å lede en organisasjon dersom ledende tillitsmenn får opptre på en slik uærlig og splittende måte. Jeg mener denne handlinga til daværende Oslo-formannen er så alvorlig at jeg ber de rette organene i partiet følge det opp.

Hans B.

IKKE SPLITT PARTIET!

Jeg oppfatter situasjonen i partiet som meget alvorlig ut i fra det som har stått i TF, ut i fra samtaler med venner som er organisert i Oslo, ting som kom fram på sommerleiren og diskusjonene i KK. I min partiavdeling er det ingen oppheta diskusjon og fare for splittelse, så på en måte ser jeg dette noe utenfra.

Det er politiske motsigelser på flere spørsmål i partiet. Jeg mener likevel at det ikke er disse som er den største trusselen mot enheten i partiet. Hovedtrusselen mener jeg nå ligger i måten debatten blir ført på og holdninga til kamerater med andre standpunkter.

HVEM ER DE ANSVARLIGE FOR DEN ALVORLIGE SITUASJONEN?

Jeg synes det er lite fruktbart å legge vekt på å svare på det, og det krever mye undersøkelser og diskusjoner for å klare det. Imidlertid mener jeg både partiledelsen og folk som står i opposisjon har gjort og gjør feil som skaper en kritisk situasjon. La oss legge vekt på å kvitte oss med disse feila, så kan vi etterpå fordele skylda - det er tross alt mindre viktig.

OPP AV SKYTTERGRAVENE

Det er en stygg tendens til å bare male med svart og hvit farge. Jeg synes folk i partiledelsen raskt stempler andres standpunkter og ovenfra og nedad »forklarer» hva andre »egentlig mener» (bla. PS i svar til Me' i KK). Personer som har mye kritikk av ledelsen svartmaler på sin side sånn at ledelsen ikke har gjort noe positivt.

Jeg mener at ledelsen har gjort og gjør mye bra. Vi har utvikla mye bra politikk - det er både ledelsens og medlemmenes verk, det gjøres mye bra arbeid med KK, debatten om prinsippprogrammet er et godt eksempel på demokratisk og god behandling - for å nevne noe. Og kamerater som står i opposisjon er ingen revisjonistiske renegater som en raskest mulig må få avslørt.

KRITIKK AV LEDELSEN

Jeg synes partiledelsen har forsøkt å løse en rekke motsigelser veldig firkanta og gjennom det har bidratt til å skape et dårlig klima. Et par eksempler fra sommerleiren: En visste at det var store motsigelser på feila i partiet. Likevel lager en det første spørsmålet i hoveddiskusjonen på den faglige leiren omtrent slik (har ikke teksten ordrett): Stemmer det at det er alvorlige høyrefeil i partiets faglige

arbeid? Hvordan skal vi rette på det? Da mener jeg en ikke legger opp til å finne feila gjennom å undersøke fakta og diskutere hva som er riktige prinsipper, men til å komme med eksempler på at det ledelsen sier er riktig: - i alle fall når diskusjonene om feila ikke er kommet lengre og når motsigelsene nå er så store.

En kamerat som kritiserte leirledelsen for ikke å stille motsigelsene klart på plenum, og som spurte om det skyldes bevisst forsøk på å dekke over motsigelser, blei på veggavis svart omtrent slik: For det første er spørsmålet ditt feil stilt, for det andre er det stilt på gale premisser... Det er ikke akkurat noe som inviterer til åpen og kameratslig debatt og som roer gemyttene.

I debatten i Klassekampen synes jeg Pal S. er veldig rask til å stemple andres synspunkter, utlede hva som «ligger bak» det andre skriver, og lite villig til å gå inn på realitetene.

På meg virker det som ledelsen ser på seg sjøl som forsvarere av marxismen-leninismen-Mao Zedongs tenkning mot alle mulige revisjonistiske angrep. De står liksom med ryggen mot veggen og slår fra seg så godt de kan. Det er farlig å slippe de som er uenige inn på seg, lytte til dem å gå inn på deres spørsmålstillinger, for da ligger en snart sjøl skadeskutt på ryggen. I debatter om vanskelige og prinsipielle spørsmål vil det også komme fram gale og revisjonistiske synspunkter - det er en umulighet at bare riktige saker vil komme fram. Men det må være lov å komme med det uten å bli slått ned. Kamerater som setter spørsmålsteget ved deler av grunnlaget vårt og har mye kritikk, er også bra kamerater som ønsker et sterkt parti.

KRIKK AV EN DEL SOM STA I OPPOSISJON

En del av dem som har mye kritikk av ledelsen, er usikre eller uenige med deler av grunnlaget vårt, mener jeg også har et stort ansvar for den alvorlige situa-

sjonen. Jeg har hørt folk si at hvis ikke landsmøtet tar oppgjør med det og det eller klart slår fast det og det, melder jeg meg ut. Dere må slutte med å kreve at alle feil skal rettes opp raskt, at ledelsen og andre må skjønne at dere har rett, og med å true med å melde dere ut.

Det er også mye ryktes-spredning og slarv. Det skaper uholdbare tilstander og bare øker krisa. Mener dere at ledelsen gjør virkelig grove saker, så skriv til TF, krev møter med dem, krev at materiale om det og det legges fram for landsmøte o.l. Jeg veit at folk ikke har gjort det de kan for å ta opp problemer og motsigelser, men at de likevel sier at det er håplost og ikke nytter. Slutt med det. Vi har nok en del darlige tradisjoner, men stort sett bra når det gjelder å soke sannheten ut i fra fakta og ikke baksnakke hverandre. La oss utvikle denne riktige stilen.

NOEN PROBLEMSTILLINGER

Her er noe av det jeg syns vi bør konsentrere oss om i diskusjonene i partiet framover:

- partiets rolle og utviklinga av demokratiet under sosialismen (jeg syns debatten i KK nå har kommet inn på et bedre spor)
- hvordan øke oppslutninga om partiet - hvorfor har vi så liten oppslutning når vi uten tvil har stor støtte på enkeltsaker og en bra politikk på veldig mange saker?
- utviklinga av den demokratiske sentralismen. Det er ikke bare - eller først og fremst en diskusjon om fraksjonsparagrafen. Det må diskuteres hvordan folk flest skal bli aktive i diskusjonene, mulighetene for kontroll av og kontakt med ledende organer, diskusjoner utenom KK og sin egen partiavdeling (seminarene på Dokka er bra).

LA OSS STA SAMMEN OG UTVIKLE PARTIET

Vi har store problemer nå, men vil sikkert få langt større problemer i partiets historie framover. Nå må vi ta den tida vi trenger, være åpne overfor andres synspunkter og jobbe grundig for å rette opp feil og utvikle det bra. Partiet står på mange måter i en gunstig situasjon. La oss

utnytte den. Vi har brukt mange år av livet vårt til å bygge opp partiet. Det er et for verdifullt redskap for å ødelegges av intern krangel.

Ola.

HØYRE-VINDEN: EN INTERNASJONAL TENDENS I DEN KOMMUNISTISKE BEVEGELSEN

Det blåser en viktig høyrevind i partiet og bevegelsen i dag. Grunnleggende prinsipper i leninismen foreslås satt til side, den demokratiske sentralismen er under angrep, partiets ledende rolle under sosialismen likeså, mm. Denne høyrevinden er ikke et særnorsk fenomen. Den er ganske langt utvikla i den internasjonale kommunistiske bevegelsen, særlig i 2.verden-land som de vest-europeiske. Jeg vil påstå at den nye ml-bevegelsen som oppsto på 60-tallet nå er inne i sin største og mest avgjørende krise. Det foregår en skarp strid om den revolusjonære kommunismen eller ulike reformistiske retninger skal seire.

Om vi ser nærmere på utviklinga i Vest-Europa, pågår det en strid om *leninismen* i nærmest hvert eneste parti og hver eneste organisasjon. La meg peke på noen tendenser i noen av disse ml-partiene.

□ I Vest-tyskland skjedde det ganske oppsøksvekkende at Kommunistiske Partei Deutschland (KPD) blei oppløst på landsmøtet i mars. Nærmere 1000 medlemmer sto plutselig uten et parti. Dette skjedde etter ei lenge tid med ideologisk forvirring. KPD sprikte i flere retninger for oppløsninga: Store deler av KPD hadde tatt del i miljøbevegelsen, bevegelsen mot atomkraft, ol. Det ble jobba med enkeltsaker i ulike retninger uten at ledelsen evna å binde partiet sammen med en helhetlig politikk. Den evna heller ikke å

gå i spissen for ideologisk linjekamp i partiet. Tvil og tro om behovet for et ml-parti bredde seg, også fordi ledelsen sjøl spredde tvil om det. Partiledelsen oppdaga i følge dem sjøl ikke før 14 dager før landsmøtet at et flertall av delegatene faktisk kunne stemme for å legge ned KPD. Og da var det for seint å gjøre noe. Flertallet forkasta leninismen og det politiske grunnlaget KPD hadde bygd på. Svake røtter i proletariatet, svært svakt grep om skolering i marxismens ABC og økonomistiske tendenser («enkeltsaks-kommunister») kombinert med fravær av aktivt forsvar for grunnprinsippene i leninismen fra ledelsens side, førte til fullstendig oppløsning.

□ I Sverige foregår det en svært avgjørende strid i Sveriges Kommunistiska Parti (SKP). Også her er partiets grunnlag - leninismen - under kryssild i det minste fra store deler av partiledelsen. I partiets ukeavis «Gnist» har det lenge pågått en debatt, «Ny tid krever ny politikk». Tendensen i denne debatten er klar. To eksempler kan illustrere hvor vinden blåser:

- Gnistan's sjefredaktør Christer Lundgren hyller en nylig utgitt bok, «Makten, Sosialismen och Demokratin» under følgende tittel: «Boken som kan bli en klassiker før 80-talets vänster». Bokas hovedpoeng er: Leninismen har ikke ført til sosialistiske revolusjoner i Vest-Europa. «Hadde Lenin feil i sitt syn på demokratiet?» Hadde tiden gått forbi ham på det euro-

peiske kontinentet?» Redaktøren besvarer ikke disse spørsmåla direkte. Men han reklamerer altså for at ei bok som forkaster leninismen kanskje bør bli en klassiker i 80-åra. (Gnistan 15. - 21 august 1980).

- Et stort oppslått debatt-innlegg trekker konklusjonen at leninismen må forkastes og at ml-ere må kjempe for at »demokratien måste vara representativ, parlamentarisk demokrati». »Välj! mellan demokrati och Lenins teori», oppfordrer artikkelens titel til. Altså, velg mellom borgerlig-demokrati og kapitalisme eller proletarietets diktatur. (Gnistan 22. - 28. august 1980).

Dette er tendensen i debatten så langt. At det i tillegg finnes en organisert fraksjon med et eget blad i partiet, gjør ikke situasjonen lysere.

□ I Frankrike har det skjedd en splittelse i Parti Communiste Marx-Léniniste de France (PCMLF) ved årsskiftet. Et mindretall i sentralkomiteen kjempet for følgende program: Partiet burde oppløses, en burde danne front med opposisjonen innafor revisjonistpartiet og det sosialdemokratiske partiet. De angrep den demokratiske sentralismen og partiets ledende rolle under sosialismen.

□ I Østerrike (Kommunistische Bund Österreichs, KBÖ), i Luxemburg (Kommunistische Bond Letzeborg, KBL), i Sveits (for eksempel Schweiz Kommunistische Organization, SKO) samt i en rekke land og partier foregår det harde strider, splittelser og oppløsning. Et eksempel: I KBL Luxemburg har det skjedd en splittelse. Debatten før og etter splittelsen dreier seg særlig om følgende: Den demokratiske sentralismen (for og imot fraksjonisme), partiets ledende rolle under sosialismen, og spørsmålet om økonomisme. Til det siste: Flere debatt-innlegg peker på at det er et voksende problem at ideen om at økonomisk kamp i seg sjøl utvikler sosialistisk og kommu-

nistisk bevissthet. Arbeid i kvinnebevegelsen, miljøbevegelsen og fagforeningene blir satt i motsetning til behovet for å bygge et parti som kan samordne og lede disse bevegelsene og oppdra stadig flere til sosialistisk og kommunistisk bevissthet.

Midt opp i disse tendensene finnes også mer ekstreme varianter. For eksempel dukker »seksualpolitiske» retninger opp (bla. Nederland). Ved hjelp av en blanding av Freud og Marx utvikles en ideologi for »individuell og seksuell frigjøring», oppretting av barnekollektiver som alternativ til monogamiet, og satsing på manns- og kvinne-bevegelsen.

Vi kan velge å se på dette som kuriositeter. Like fullt er det bare ekstreme utslag av en internasjonal tendens som slår seg særlig kraftig ut på vårt kontinent. Det som er felles i denne tendensen er at *leninismen* partiet og den sosialistiske revolusjonen kastes på båten.

Denne høyre-opportunistiske utviklinga finnes ikke over alt i den kommunistiske bevegelsen. Det finnes mange eksempler på kjempende partier som leder folkekriger og store massekamper og som nettopp i disse tider holder ekstra hardt fast på de grunnleggende prinsippene i leninismen (partier som det peruianske, bolivianske, malayiske, kampuchanske, m.fl.). Dette må sies for at helhetsinntrykket ikke skal bli skjeivt. Dette endrer imidlertid ikke inntrykket av høyre-tendensen på vårt eget kontinent.

Betyr ei slik påvisning av den internasjonale tendensen at jeg med det prøver å bortforklare våre egne feil i parti og partiledelse? Slett ikke. Men jeg mener det er nødvendig å sette disse feila i et mer helhetlig perspektiv og betone *alvoret* i situasjonen. Jeg trur også vi lurar oss sjøl grundig om vi ikke legger stor vekt på analysere denne *almenne* internasjonale høyre-tendensen. Jeg synes at denne tendensen viser at i et nødvendig oppgjør med dogmatisme og viktige feil i

partiet og ledelsen av det, må vi mer enn noen gang *forsvare grunnleggende prinsipper* i marxismen-leninismen-Mao Zedongs tenkning. Vi trenger diskusjon om uløste teoretiske problemer. Men denne diskusjonen må bygge på disse prinsippene og ikke på at det blir gjort til mote å kaste dem over bord. Det finnes ei alvorlig krise i den kommunistiske bevegelsen på vårt kontinent. Denne krisa løser vi ikke ved å erklære at det først og

frøst er krise i vårt *teoretiske* grunnlag. Jeg tror marxismens ABC er langt mindre kriseramma enn vårt *grep* om den.

Klarer landsmøtet å forsvare grunnleggende prinsipper i leninismen, har AKP(ml) etter min mening gitt et viktig bidrag også til den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Finn S

KJEMP FOR MLM OG ENHET I PARTIET – MOT SKs VENSTRESEKTERISTISKE DOGMATISME

Bevegelsen er - så vidt jeg kan se - prega av frustrasjon, passivitet og sterkt voksende misnøye med ledelsen. Dette er til nå kalt «krisa» i bevegelsen». SKs forsøk på botemiddel - å reise en kamp mot høyre og å snakke om fraksjonisme - vil bare lede oss en vei lenger ut i uforet. Tiltakene kan bare ha bakgrunn i at *SK ikke lenger evner å analysere situasjonen i bevegelsen*. Hvordan er så situasjonen?

Jeg syns situasjonen på mange måter er treffende beskrevet av «reka». Rekas problem er imidlertid *ikke* - slik «Reka» sjøl og Øi synes å tro - et *privat* problem - en svikt i personen «reka» kommunistiske standpunkt.t. *Rekas problem er problemet hele bevegelsen står oppe i*. Utviklingen i Norge og verden har fått svært mange til å miste entusiasmen for mml. *Teorien gir ikke lenger like overbevisende svar som før*. Det faktum at mange bra kamerater stiller spørsmål ved grunnlaget for det vi jobber for skyldes ikke personlige svakheter hos disse kameratene - det skyldes at vår teori ikke er på høyde med situasjonen vi står oppe i. Krisa er grunnleggende en politisk og ideologisk krise - den skyldes at vi ikke har klart å *tilempe og videreutvikle mml* slik at *den svarer overbevisende på de vesentlige spørsmålene*.

HVA SKAL VI GJØRE?

Skal vi si som Pal S, at dersom §6 faller kan vi like gjerne gi opp hele partiet? Nei, vi må innse at mml er en *levende virksomhet* - som må videreutvikles og anvendes på Norge - ikke et system av dogmer vi kan klore oss fast til når det blaser opp. Det siste ser desverre ut til å være SKs linje: Pal S. debatt med «M. is» i KK og hans siste innlegg i TF om den demokratiske sentralismen viser det.

Medlemmene har ikke klart å korrigere ledelsen enna. Jeg tror vi i stor utsrekning mangler trening i å stille teoretiske problemstillinger - frustrasjon over teorien *forblir* frustrasjon. IKKE MIN mangler vi trening i å drive *kamp* mot feilaktige linjer fra SK.

FORSLAG TIL TILTAK

A. Partiet må prioritere et stortilt, udogmatisk teoretisk arbeid. Dette arbeidet må bli en massebevegelse - og ikke isoleres til noen få utvalg. *Målet* må være å videreutvikle mml og tillempe mml på norske forhold. Dette arbeidet må bli partiets hovedoppgave fra nå av og i lang tid framover. Vi må dessuten kvitte oss med «firbande innstilling» overfor borgerlig

teori - skal vi analysere krisa under kapitalismen, kan vi ikke *begrense oss* til Kapitalen, vi må bruke den moderne, borgerlige sosialøkonomien også.

B. SK må ta initiativ til en omfattende *kritikk og demokratibevægelse* i hele partiet for å få fram *all den opplagrede kritikken mot ledelsen* på forskjellige plan. Ledende kadre uten tillit hos

medlemsmassene må *skiftes ut* - og vi må få valgt nye ledende organ som *har* denne tilliten. Oppgaven til et SK som vil *lede* partiet nå - ikke knuse det - ,å være å få fram all kritikk og alle motsigelser - ikke å gjøre spørsmålet om *fraksjonisme* til en hovedsak.

Olav.

KLASSEKARAKTEREN TIL RYKTEMAKERIET

I partiet har det utvikla seg en alvorlig tendens til ryktemakeri. Snart er AKP like ille som SV når det gjelder baktaling og sladder. Dette er en alvorlig revisjonistisk tendens som vi må ta et oppgjør med. Mao har gitt bitende karakteristikk av denne formen for liberalisme: »Du tillater deg ansvarslos kritikk bak ryggen på folk, men går ikke energisk inn for å legge dine forslag fram for organisasjonen. Du sier ikke tingene rett opp i ansiktet på folk, men naksnakker dem. Du tier på møter, men etter møtene fyrer du freidig los. Du tar ikke hensyn til det kollektive livs prinsipper, men følger dine egne lyster.»

Slik er det i vårt parti. Den såkalte opposisjonen stiller ikke noe alternativt program, den legger ikke fram noen alternativ linje til SKs linje. Men den er svært aktiv på fester og i krokene med å spre alle mulige slags rykter og slarv. I et kollektiv av revolusjonære er ryktemakeri og liberalisme ytterst skadelig. Det bidrar ikke til å korrigere feil, men det virker oppløsende på samholdet og skaper passivitet, det undergraver disiplinen og hindrer gjennomføringa av partilinja. Ryktemakeriet er tvers gjennom småborgelig og har ingenting i et proletarisk parti å gjøre.

Flertallet av de kameratene som sprer rykter videre har ikke til hensikt å skade partiet, men de bidrar likevel til det. Men det finnes et mindretall som bevisst sprer falske rykter nettopp for å undergrave

AKP som revolusjonært parti. Dette skal jeg gi tre eksempler på.

Et rykte som spres aktivt er at de ansatte lederne i partiet har så store privilegier. Dette er løgn. De som har satt ryktet i omlop veit at det er løgn, og de sprer det for å demoralisere partiet. De utnytter bevisst at mange partimedlemmer ikke veit noe om dette. Sannheten er at partiformannen, redaktøren av Klassekampen og andre ledende kamerater ligger klart *under* gjennomsnittet for industriarbeidere i Norge. De kan sammenliknes med lavtlønnsgupper i handel og kontor. Det stilles også store krav til deres arbeidsinnsats hele året, og det er ingenting som heter overtidsbetaling eller særskilte fordeler. Når folk som tjener inntil 50-100% mer enn våre ansatte tillitsmenn kaller dette for «store privilegier» er det ikke vanskelig å se hensikten. Hensikten er å skade partiet, sverte partiets tillitsmenn og demoralisere medlemmene.

Et annet rykte som er registrert på ryktebørsen er slik: »det er så mange ansatte i partibyråkratiet at det ville rangert som en av Norges 50 største bedrifter.» En kan si at det er trist at det finnes partimedlemmer som er så uvitende om forholda i Norge at de går på en slik løgn, og det er så. Vi måtte nemlig hatt 1500 - 2000 ansatte for å hevde oss blant de 50 største! Men at folk er uvitende er en sak. De som har konstruert dette ryktet veit godt at det er løgn. De

har likevel ingen skrupler med å spre sant, fordi det tjener formålet med å demoralisere partiet.

Et tredje rykte kom i omlop rett etter 1.mai. Partiformannen var i Moss for å holde tale på partimote. Motet ble svært vellykka og ikke minst partiformannens tale ble godt mottatt. Men på ryktebørsen heter det at han ble »bu-et» eller »pipi ut». Hadde det vært det aller minste korn av sannhet i dette ryktet, så kunne en brukt H.C.Andersens modell: en fjær som ble til fem høns. Men saka var at det ikke var en fjær en gang. Da kameratene i Moss fikk høre ryktet ble de alvorlig sjokkert, for de kjente seg over hode ikke igjen. Ryktet er en velberegna løgn for å sverte partiformannen spesielt og for å odelegge moralen i partiet.

Det er lett å spre et sånt rykte, fordi de færreste som hører ryktet vil ha noen som helst forutsetning for å kontrollere om det er sant.

Slike rykter finnes det et utall av.

Ofte er det reine logner slik som nevnt her, av og til finnes det et korn av sannhet i ryktene, men de er forvrengt og blast opp på en slik måte at resultatet likevel blir en løgn. Når det på denne måten spres reine logner i partiet, er det opplagt at det må stå fiender av partiet bak, folk som har som mål å odelegge partiet mest mulig for de sjøl forlater partiet. Derfor oppfordrer jeg alle partiløiale tillitsmenn og medlemmer til å skjerpe årvåkenheten og ikke la seg bruke av slike borgerlige elementer. Hvis dere hører slike rykter, så spre dem ikke videre, men rapporter til høyere partiorganer. Om noen har kritikk av partitillitsmenn eller partiorganer, må den legges fram på en forsvarlig måte og ikke spres i form av baktaling og slarv. Lognene viser at det finnes folk i partiet som ønsker å odelegge det vi har bygd opp gjennom femten år. Det er alle medlemmers plikt å sørge for at de ikke når sitt mål, men tvert om blir isolert.

T.H.

KJERNA I PARTIKRISA ER MANGLENDE DEMOKRATI

For å koma ut av partikrisa har mange i partiet trudd at metoden er å utvikla politikken på mange og til dels nye områder, og mobilisera partiet til full innsats att gjennom det. Dette har vore rådande oppfatningar i den sentrale partileiinga og det har fått konsekvensar m.a. i ei opptrapping av arbeidet med RV. Ein del bra ting har skjedd som følge av denne linja. Men: krisa i partiet har ikkje vorte mindre. Markeringane 21.august, den manglande oppslutninga om sommarleirane i år, innsamlingskampanja, er ferske døme på at den negative tendensen i partiet ikkje er snudd. Dette skjer i ei tid med oppsving i klassekampen i fagrørsla, i helsesektoren og i ei tid med veksande front mot sosialimperialismen. Partikameratar spelar ei viktig rolle i slike kampar, men sjeldan som medlem av eit

partikollektiv/ei partiavdeling.

Sjøl har eg trudd att utvikling av politikk og politisk mobilisering av partiet har vore vegen å gå. Eg har difor sett på skoloring, RV-arbeidet, gjenreisning av Oktoberbokhandelen, 21. augustarbeidet, som viktige oppgaver, og prioritert desse spørsmåla i praksis. Men det står nå meir og meir klart for meg at dette ikkje har vore å angripa hovedmotseiinga i partikrisa. Eg blir alt meir overtydd om at proppen som må vekk har merkjelappen »byråkratisk sentralisme». Det er demokratiet og tillita til leiinga i partiet som må gjenreisast for andre metodar skal kunne få særleg verknad. Det er feil som botnar i grunnleggjande ideologiske hogreavvik som må korrigerast: manglande respekt for folk, oppfatningar om at det er dei leiande partigruene som

fører historia framover og ikkje partimassane i kamp, tenkning som fører til ei faktisk (ikkje subjektivt ønskt) trakassering og undertrykking av avvikande synspunkt og kritikk frå partileiinga si side og som avlar grunnleggjande mistru og mistillit til eigne evner hjå partimassane.

Tenkning som står i vegen for å utvikla demokrati og ein demokratisk atmosfære, er meir og meir rotfesta i oss alle. Det er arv me har fått frå fortida gjennom oppdraginga i eit borgarleg samfunn, og det er ein arv me har med oss i og med at me bygger på tradisjonane til parti som har mislukkast i å utvikla sosialistiske samfunn (Aust-Europa, Albania).

På bakgrunn av juni- og august- TF blir eg meir og meir overtydd om at spydspissen for avvika ligg i den sentrale partileiinga, i Sentralkomiteen. Haldninga til kritikk og opposisjon er verkeleg urovekkjande.

Eg ser to mulige utfall på den partikampen som nå utviklar seg:

1. At SK åpnar for kritikken og viser vilje til korrigering. (Det kan bli hardt. Men det er ikkje berre personane i SK som er mennesker i dette oppgjeret: i reknskapen må dei med dei som har vore feil behand-

la og undertrykt og skvisa ut av partiet eller gått i passivitet.) Dersom dette skjer, er det fullt mulig og rett å velja det store flertallet av nåverande SK på nytt.

2. Fleirtalet/dei fleste i nåverande SK må skiftast ut dersom dei ikkje straks snur på flisa og kjem kritikken i møte og viser vilje til korrigering. Krava til fornya tillit kan uansett ikkje bli små.

Sjøl vil eg oppfordra folk til å bruka tid og krefter på studiar og diskusjonar av andre kommunistparti og vårt eige parti si tenkning og praksis omkring demokrati og sentralisme. M.a. meiner eg det er viktig å vurdera nøyte korleis ein nødvendig sikkerhetspolitikk legg hindringar for ein demokratisk prosess i partiet og finna tiltak som kan kompansera slike vanskar.

Intil me når fram til ei avklaring på desse spørsmåla, vegrar eg meg mot nye oppgaver innan den revolusjonære rørsle. Eg vil t.d. ikkje stillast som kandidat på RV si liste til stortingsvalet eller kasta særleg med krefter inn i arbeidet med å førebu valkampen. Slik stoda er i partiet nå, vil dette bli eit ørkeslaust strev av nokre få personar utan utsikter til særleg resultat korkje på kort eller lengre sikt.

RV-ansvarlig i Bergen,
Per.

UTTALELSE FRA DSau HORDALAND OM INNLEGET TIL PER

Dagen før Per skrev dette innlegget var han med på å fatte de tre vedtakene fra DS Hordaland som står gjengitt i dette nr. av TF. Mange av synspunktene til Per faller sammen med innholdet i DS vedtaket. Det vi oppfatter som både nytt og skuffende, ikke minst på bakgrunn av DS-diskusjonen, er de *personlige konklusjoner* han trekker på slutten av innlegget. Vi synes det hadde vært naturlig om Per hadde reist disse sakene på DS-møtet. Men ok., også som konklusjoner trukket i ettertankens lys så vi det som riktig at AU

fikk diskutere innlegget og konsekvensene av Pers konklusjoner, før det ble trykket i internbladene. På AU-møtet ga Per uttrykk for at dette var naturlig, sjøl om det i utgangspunktet ikke hadde vært hans intensjon. De øvrige AU-medlemmene prøvde å overbevise Per om at konklusjonene hans mht. å ikke ta på seg nye oppgaver, ikke stille på RV-lista eller kaste særleg med krefter inn på forberedelse av valgkampen var feile. Det ble argumentert med at partikrisa skaper en vanskelig situasjon for alle og alt arbeid, men

at vi ikke kan trekke oss fra krava til å prøve å styrke partiet og klassekampen i tida framover av den grunn. Det ble pekt på at når en ledende og ekstern kamerat gjorde det, så kunne det styrke en tendens i denne retningen, og virke uheldig og demoraliserende. Hva om faglig- ansvarlig, KK - ansvarlig og kvinneansvarlig gjorde det samme? Mildt sagt ville det få svært alvorlige følger for partiet og for arbeidet på disse områdene. Derfor mente vi at Per som DS og DSau-medlem burde ta ansvar for heilheten og ikke kjøre solo-utspill som kunne få så alvorlige konsekvenser. Derfor mente vi også at han

burde omarbeide slutten av innlegget og i det minste vente til konklusjonene hadde blitt mer kollektivt diskutert, f.eks. på neste DS. Vi pekte også på hans ansvar overfor RV og massene som støtter RV.

Det øvrige politiske innholdet i innlegget ble *ikke* diskutert på møtet, det var utelukkende de personlige konklusjonene de øvrige AU-medlemmene ba Per om å omarbeide. Etter diskusjonen og en tenkepause endte Per opp med å avvise dette ønsket. Etter det vedtok AU at en uttalelse som dette var nødvendig.

DSau Hordaland.

HJEMMEBOM – BORTE BOM – BOM BOM!

Svar til Pål St fra Egil M.

Kamerat Pål bommer i vurderingen av de linjene han har stått for.

HJEMMEBOM =

Kamerat Pål svarer ikke på hovedpoenget i artikkelen min.

BORTEBOM.

Kamerat Pål bruker mye spalteplass på å tillegge meg utenforliggende motiver: »M... vil ta SK».

BOMBOMBOM.

Jeg vil si litt om det første først.

Jeg tror ikke kamerat S' for alvor mener at jeg vil »ta SK» på egne vegne.

Jeg er heller ikke advokat for noen andre »kandidater» til SK.

TIL SPØRSMÅL TIL KAMERAT S'

1. Pål S' fortalte meg i sommer at det fantes en organisert fraksjon i Oslo som fortalte folk hvem de ikke skulle stemme på til SK. *Enten får kamerat Pål og SK dokumentere påstanden, eller trekke den tilbake. Slik den nå står fungerer påstanden fraksjonelt, og som skittkasting på folk som er kritiske til SK.*

2. Kamerat Pål husker sikkert at vi to hadde en samtale på sommerleiren i år, der jeg presiserte at jeg ikke var ute etter å ta han eller andre i SK, men jeg ville gjerne skjerpe motsigelsene omkring SKs linjer. *Når så kamerat Pål sier at jeg er ute etter å »ta SK», er det rart at han ikke samtidig stempler meg som løgner. Mener du dette kamerat?*

Eg e' helt månebedotten over diskusjonsstilen din kamerat!

KAMERAT PÅL's POLEMIKK MOT INNLEGGET MITT.

Hva er det jeg forvrenger?

Noen artikler som kan være lurt å lese i denne forbindelse (for de som har anledning) er:

TF: Aug. s.17 - des. s.2. (leder).

FFP(Oslo): aug. (hele) - sept. s.4. - okt.s.10. - nov. s.4. - febr. s.14. - mars s.14 - s.20, s.33 - april s.35, s.36 s.51 - beretningene.

Samtidig vil jeg komme med en oppfordring til SK om å omgjøre vedtaket om

å stoppe den planlagte utgaven av »lands-
utgaven av FFP».

Et sitat der kamerat Pål sier noe om
forholdet mellom ytre/indre. Fra FFP
april s.36.:

»I fjor mente jeg at den viktigste årsaken
til partikrisa lå i ytre forhold, mens indre
forhold var underordna, sjøl om de også
var viktige. Jeg fikk mye kritikk for dette
standpunktet. Ikke all kritikk var riktig,
men likevel er det blitt ført fram til-
strekkelig med argumenter til at jeg har
endra syn. I likhet med resten av SKAU
anser jeg nå indre forhold som viktigste
årsak til partikrisa.» (sitat slutt)

Dette sitatet dokumenterer påstand-
en om at kamerat Sten mente at ytre
forhold var viktigst på den tiden han ga
intervjuet i aug. TF. Sten gjør et poeng
av at han ikke skrev at ytre forhold var
viktigst i intervjuet, og det er riktig. Jeg
har aldri påstått det og i tillegg mener jeg
at dette er meningsløs polemikk når alle
som har lest artikkelen dip i april FFP *vet*
at du mente dette da du ga intervjuet.

Jeg kjenner ingen som mener at parti-
krisen »bare skyldes feil i SK», men jeg
kjenner mange i bransjen min som mener
at SKs feil er nøkkelen til å få bukt med
krisen. Jeg vil presisere at vi nå står
overfor Landsmøte i partiet (med valg av
nytt SK), og ikke årsmøte i bygning.
Dette sier jeg for å begrunne at jeg vil
innrette kritikken min mot SK, samtidig
som jeg mener at jeg og andre har ansvar
for partiets feil. (På våre nivåer).

Jeg mener det er viktig å analysere de
ytte årsakene for å kunne forstå den
situasjonen som er oppstått. Jeg er deri-
mot ikke så sikker på hva kamerat Pål
mener, for les hva han skriver i FFP for
nov. s.4.:

»Jeg har i mange år vært bekymra over at
partiet ikke har opplevd mer motgang.
Som bevegelse har vi hatt en nesten
ubrutt framgang fra vi starta opp. Dette
har gjort oss bortskjemte. Vi har vendt
oss til at vi skal gå fram fra halvår til
halvår. Når vi plutselig opplever litt

stampesjø og litt motvind blir vi frustrer-
te. Ja, jeg sier med vilje: *litt* motvind, for
ærlig talt, de problemene vi opplever nå
er småtterier i forhold til f.eks. NKP's
situasjon i -39 eller femtiåra.» (sitat slutt)

Jeg mener dette ikke er noen analyse
av de ytte årsakene, men at det heller
smaker sterkt av moralisme.

Nytt sitat fra samme artikkel:

»Jeg trur at dersom Oslo-DS var i stand til
å gå ut med en politikk og en taktikk som
partimedlemmene kunne tro på, på noen
få viktige områder, så ville mye av trøtt-
og lei stemningen forsvinne av seg sjøl.»
(sitat slutt)

Kamerat Pål, jeg mener at du lager
rot ut av forholdet mellom ytre og indre
årsaker.

Jeg har aldri sagt at SK mener at ytte
årsaker er viktigst. Jeg har sagt at beret-
ninga (spesielt det første utkastet) var
preget av en sann holdning, og dette
standpunktet opprettholder jeg. Kamerat
Sten sier at han bare skrev en artikkel i
FFP høsten -79. Det er riktig. Formu-
leringen min, »på denne tiden», er upresis.
De viktigste artiklene fra ledelsen kom
våren -80, men samtidig er de innlegg i
samme debatt, og har hatt den samme
politiske funksjonen, nemlig å dempe kri-
tikken av ledelsen. I en artikkel med
overskrift: »Jeg trur det blir krig.», leverer
kamerat Østen argumentasjon for at vi
må skynde oss å bli ferdige med kritikken
fordi det snart blir krig. *Jeg mener at
krigsfaren tilsier at vi må bli flinkere til å
avsløre feilaktige linjer i partiet, fordi
slike feil vil kunne bli skjebnsvangre
under f.eks. en okkupasjon.* Jeg mener
dette er en viktig motsigelse i partiet.

BAGATELLISERER JEG PROBLEMET MED MANGELN PÅ EN KONKRET POLITIKK?

Jeg mener sjøl at denne kritikken er
oppdiktet. Jeg er for utvikling av konkret
politikk. Fordi om jeg hevder at partiet
med de nåværende organisatoriskefeil og

mangelen på ledelse, vil få problemer med å sette den «lille» politikken vi har ut i livet, så er jeg ikke dermed motstander av mer politikk.

Jeg vil sitere en liten «Gruk» for å vise hva jeg mener om en slik diskusjonsstil:

En yndet form for polemikk
består i det probate trick
å dytte folk en mening på
hvis vanvidd alle kan forstå.
Kumbell Kumbell.

Kamerat Pål's tankerekke om min påståtte empirisme som igjen fører til økonomisme vil jeg ikke kommentere ennå.

Er det mulig å bruke dialektikken på forholdet mellom et kommunistisk parti og verden omkring?

Jeg mener ja, men jeg er ikke så sikker på hva kamerat Pål mener om dette.

Jeg kritiserer ikke SK for at ikke AKP(ml) ble opprettet i 50-årene! Heller ikke for at det ikke er blitt noen sosialistisk revolusjon i Norge i 70-årene.

Kritikken min retter seg mot en velutviklet tendens i partiledelsen til å bruke eksisterende ytre årsaker, (feks. situasjonen i Albania) som argument for å dempe kritikken av hva partiledelsen har eller ikke har gjort for å lede partiet korrekt gjennom de ytre forholdene.

Kamerat Pål, vi er enige om at du og andre har undervurdert problemene i partiet, men jeg er ikke villig til å stoppe der. Jeg må spørre meg om de politiske årsakene til en slik feil, og har kommet frem til et avvik fra dialektikken.

FA SLUTT PÅ »ENOYDHETEN«

Et kommunistisk parti må kunne kombinere det å utvikle politikk med en skikkelig organisatorisk praksis. Jeg mener at partiet vårt har store feil på dette.

For meg duger ikke forklaringer som: »Planmodellen passer ikke», eller »folk er blitt eldre». Kamerat Pål sier at vi har avvik fra erkjennelsesteorien. Helt enig. Men jeg mener at avvik fra dialektikken også er et viktig avvik i partiarbeidet. »Enoydhet», en tendens til å se enten det ene eller det andre, og ikke begge deler eller flere faktorer, har fort til svingninger mellom høyre og »venstre». Ensidigheten i partiets tidligere »kampanjer» er uttrykk for dette.

Det at partiledelsen ikke har evnet å kombinere teoretiske analyser med kameratenes oppsamlede erfaringer og situasjonen i klassekampen i Norge og i verden, er etter min mening en viktig grunn til at partiplanene ikke blir realistiske.

Den manglende bakkekontakten som dette avviket representerer, skaper grunnlag for høyre/venstre svingninger med lavt »svingetall».

DETTE SPØRSMÅLET HAR KLASSEKARAKTER.

Dersom vi åpner for at vi kan bruke vanskelige ytre forhold som argument for å dempe intern kritikk, og for at vi kan »velge» hva som er viktigst av ytre og indre, stiller vi i realiteten spørsmål ved partiets klassekarakter. Partiet vårt har som mål å lede både den nasjonale frigjøringskampen og den sosialistiske revolusjonen, og disse prosessene representerer adskillige ytre »vanskeligheter». Derfor må vi forkaste en slik analysemetode. Ytre angrep må alltid føre til at vi blir flinkere til å avsløre indre feil. Bare ved en slik holdning kan vi opprettholde partiets ledelse i ulike situasjoner.

Det var dette jeg prøvde å få fram ved å bruke eksempelet fra Kina. Kamerat Pål gir meg litt historieundervisning og det er bra. Men poenget mitt var at noen i KKP (bl.a. Mao) på ethvert stadium i den prosessen hadde en holdning til å ikke bruke ytre årsaker som unnskyldning for indre feil. Dette står i motsetning til en

del holdninger som folk i vår partiledelse har. (Jeg var for så vidt klar over de ulike årstallene.)

OM KRITIKKAMPANJE

Ettersom jeg ikke kjenner noen som har krevd at partiet skal underkaste seg en kritikk-kampanje, vil jeg gjerne spørre hvilke enkeltpersoner eller organer som har sendt forslag om dette. Når ledelsen polemiserer mot kritikk-kampanje uten at jeg kan se at noen har foreslått dette, må polemikken nødvendigvis bli litt på siden.

For min del krever jeg bare min

vedtektsfestede rett til å kritisere partiets ledelse for det jeg mener er deres feil. Jeg retter kritikken min inn mot de feilene som jeg mener SK har hovedansvaret for. DS skal få sin del av kritikken når det kommer årsmøte i Oslo.

Til slutt:

Jeg håper å ha bidratt til å klargjøre disse motsigelsene, slik at vi kan få en debatt om det politiske innholdet.

Dette mener jeg er viktig for å bevare enheten i partiet, og å styrke den.

Kameratslig hilsen,
Egil M

MERKNAD FRA REDAKSJONEN

Red. er i et innlegg som ikke er kommet med i dette nr. kritisert for at vi lot Egil M i i forrige TF stå med tittelen: »talsmann for AKP(m-l) i bygning». Vi er enig med denne innsenderen at om kamerat M er talsmann for bygning i Oslo så har det ingenting med den interne debatten i partiet å gjøre. Vi

har som regel latt innsenderne få den signaturen de sjøl har satt på innlegga. Vi prøver nå å skjerpe inn dette bl.a. fordi en del kamerater undertegner med fullt navn som ikke har rett til dette. I dette tilfellet med M i kan leserne dessuten få inntrykk av at kamerat M uttaler seg på vegne av bygningsarbeiderne i Oslo.

SVAR TIL KAMERAT M

Etter en åpningsfanfare a la buekorpsene i Bergen, går kamerat M (EM) over til den mer seriøse delen av innlegget, der han stiller to spørsmål.

1. E.M. refererer en samtale vi hadde i sommer. Jeg fortalte han at det fantes folk i Oslo som gikk omkring og agiterte mot at spesielle folk skulle gjenvelges til SK. Jeg sa ikke at disse folka tilhørte noen fraksjon. Det er E.M.s tolkning av det jeg sa. Men kamerat E.M. gjør likevel rett i å spørre meg om jeg kan dokumentere en slik påstand. Og det kan jeg. SK har mottatt flere forskjellige rapporter om slike forhold og alt tyder på at vi kommer til å få enda flere. Vi har også rapporter om grove brudd på vedtektene.

Jeg understreker at jeg her ikke snakker om rykter, men om håndfaste beviser, signerte rapporter og dobbeltkontrollerte vitneutsagn. Vi akter å følge opp slike handlinger på forskriftsmessig måte og vi vil legge fram dokumentasjon i egne partifora.

2. Når jeg brukte uttrykket å »ta SK» så var det ikke fordi jeg stilte kamerat E.M. i bås med den typen handlinger som jeg har nevnt her. Jeg brukte anførselstegn for å markere at jeg ikke mente at han ville ta SK i bokstavlig forstand, men at han forsøkte å score poenger på SK som det ikke var grunnlag for.

»FRONT MOT OPPSUMMERING?»

Kamerat E.M. peker på at jeg har gjort sjolkritikk fordi jeg undervurderte problemene i partiet i fjor. Javisst gjorde jeg det. Men i den forrige artikkelen anklaga kamerat E.M. meg og andre SK-kamerater for å «danne en front mot å legge vekt på å oppsummere de indre forholdene i partiet». Som eksempel på denne «fronten» nevner han intervjuet med meg i august-TF/79 der jeg i følge E.M.s forrige artikkel «legger hovedvekten på ytre årsaker og advarer mot å overdrive betydningen av de indre årsakene». Så påviser jeg at dette ikke er sant. Så skriver E.M. denne gangen: «Størst gjør et poeng av at han ikke skreiv at ytre forhold er viktigst i intervjuet, og det er riktig. Jeg har heller aldri påstått dette...» Men det er jo nettopp det han har påstått, og det er ett av kroneksemlene hans på denne «fronten mot oppsummering». Jeg synes E.M. skylder meg sjolkritikk når han blir tatt i sitatfusk framfor å komme med utflukter.

Den alvorligste anklagen retter jeg likevel ikke mot kamerat E.M. Jeg anser ham som offer for en svindel. Denne svindelen ble satt i scene av eks-formannen i Oslo DS. Nettopp han er det som har spredd den løgnen i Oslo-partiet at undertegnede og Østli ikke skulle ønske å diskutere partiets indre feil. På lederplass i FFP for januar skrev han: «Skal den grundige diskusjonen og analysa av partiets feil utsettes på ubestemt tid?» Han anklaget undertegnede og Østli for å mene dette. Det var en kjempesvindel. Det verken E.M. eller andre partimedlemmer i Oslo visste på det tidspunktet var at nettopp den samme kameraten hadde stemt for alle vedtak i SK om hvordan partidebatten skulle føres, på lik linje med Østli og meg. Dersom anklagen kunne rettes mot oss, ville den i like stor grad ramme han. Men anklagen er falsk. Nettopp den fhv. DS-formannen satt i samme gruppe som meg på SK. Vi

diskuterte oss fram til en felles beskrivelse av krisa i partiet som SK vedtok å sende ut i beretninga til diskusjon blant alle medlemmer. Den samme kameraten erklærte ved avslutninga av det samme SK-møtet at han var «spesielt fornøyd» med den beskrivelsen av partikrisa som vi hadde vedtatt. (Kilde: SK-protokoll, vedtatt frigitt til bruk i partidiskusjonen med eks-DS-formannens stemme.) Når han har vært med på denne prosessen og deretter rykker ut med anklager om at jeg vil utsette diskusjonen om partiets indre problemer på «ubestemt tid», så juger han bevisst og med kaldt blod. På denne måten manipulerte han både kamerat E.M. og mange kamerater i Oslo-partiet til å få et fullstendig forvrengt bilde av både SKs og mine hensikter. Denne svindelen har gjort utrolig mye skade i partiet. Den kunne iverksettes bare fordi eks-DS-formannen utnyttet maksimalt at han var hemmelig medlem av SK. Dette er sjølsagt også et alvorlig tillitsbrudd.

KAMERAT E.M.s DIALEKTIKK

«Avvik fra dialektikken er også et viktig avvik i partiarbeidet.» sier kamerat E.M. Enig. Problemet er bare at det er svært vanskelig å få øye på noe dialektikk i E.M.s innlegg. Dialektikk består jo i å analysere motsigelser som består av to sider. Men kamerat E.M. drøfter ikke to sider. Han drøfter bare *ei* side, nemlig indre forhold. Dette må jo være en annen utgave av den «enøydheten» som kamerat E.M. sjøl advarer mot og som han karakteriserer som et «viktig avvik».

«Ytre angrep må alltid føre til at vi blir flinkere til å avsløre indre feil» Dette utsagnet til E.M. er riktig. Det har vært SKs forutsetning at vi skulle bruke beretningsdiskusjonene til å analysere indre feil. Men E.M. blir «enøyd» fordi han ikke deltar i analysene av hva de ytre angrepa er for noe. Jeg mener at en viktig faktor ved de ytre forholda er en internasjonal

høyreopportunistisk tendens som retter seg mot hele den revolusjonære kjerna i marxismen-leninismen. Hvis E.M. studerer europeisk ml-bevegelse vil han oppdage at hele bevegelsen er inne i ei alvorlig krise, der nær sagt samtlige partier er dårligere stilt enn AKP(ml). Opportunismen er oppstått på grunn av objektive faktorer. Som kjent la Lenin også hovedvekt på objektive forhold da han analyserte årsakene til revisjonismens seier i den 2.internasjonale, nemlig framveksten av imperialismen, den imperialistiske superprofitten og arbeideraristokratiet. Ingen har ennå påvist at Lenin var «enøyd» eller «dialektisk» av den grunn.

Kamerat E.M. har ingen teori om eller analyse av hva de ytre vilkåra i vår tid består i. Finnes det internasjonal dogmatisk eller ultra«venstre» tendens prega av overoptimisme over revolusjonens framganger? Ikke noe kunne være mer virkelighetsfernt enn å hevde noe sånt. Det har heller ikke E.M. gjort. Min påstand er at marxismen-leninismen står under et kraftig internasjonalt press. Det finnes et massegrunnlag for revisjonisme i Vesten. Dersom dette er tilfelle vil det stille de indre problemene i et helt bestemt lys. For i så fall blir den indre kampen mot høyrelinjer og revisjonisme av overordna betydning. Kamerat E.M. er nødt til å ta stilling til en slik analyse av de ytre vilkåra, dersom han fortsatt vil gjøre krav på å forsvare *dialektikken* i partidebatten.

OM SJØLKRIKTIK

Kamerat E.M. kritiserer i sin forrige artikkel SKs evne til å gjøre sjølkritikk og sier om den nye beretninga at det virker «som om det nye utkastet til beretning tar

litt mer alvorlig på dette». Kamerat E.M. er sikkert ikke klar over hvor arrogant dette utsagnet er. Personlig har jeg brukt hundrevis av arbeidstimer på å gå gjennom gamle dokumenter, studere protokoller, diskutere med ulike kamerater, og studere kritikken fra partiavdelinger og distriktsstyrer, nettopp for å bli i stand til å gjøre en mest mulig allsidig sjølkritikk gjennom beretninga. Andre medlemmer av SK har også bidratt til dette. Etter vår oppriktige mening inneholder beretninga en omfattende sjølkritikk. Men bemerkninger av den typen som E.M. kommer med, feier denne sjølkritikken til side uten å ta stilling til den, uten å si hva som er riktig og hva som er feil. Ei slik holdning vitner om en utrolig liten respekt for andre kamerater. Jeg er ikke mot å gjøre sjølkritikken bedre dersom det blir lagt fram *konkret* kritikk av feil og svakheter i den. Jeg er ikke mot å gjøre sjølkritikk for andre feil enn dem som behandles i beretninga dersom kamerater overbeviser meg om at det er gjort slike feil. Men jeg godtar ikke et uspesifisert krav om «mer sjølkritikk» så lenge kritikkerne ikke vil ta seriøst stillin til den sjølkritikken som faktisk foreligger. En formildende omstendighet for kamerat E.M. er at han sikkert ikke hadde fått lest beretninga skikkelig da hanreiv av seg den litt flåsete setninga som jeg har sittert ovenfor. Men det er jo også dem som hevder at uten undersøkelser skal en være forsiktig med å uttale seg skrāsikkert om andres evne til sjølkritikk for en har satt seg inn i den sjølkritikken de faktisk har gjort. Enig kamerat E.M.? Dette er i samsvar med dialektikken og erkjennelsesteorien, ikke sant?

Kameratslig hilsen
Pål S .

DET FINS SOL BAKOM SKYAN!

Av Sigurd A'

Forste advarsel: Dette innlegget handler også om positive ting, om at det fortsatt finnes fnugg av håp for både partiet og sosialismen. Var det siste årets TF vår eneste inspirasjon i denne kampen ville jeg begynt å tvile.

Annen advarsel: Artikkelen inneholder ikke et miligram ny sjolkritikk, på tross av at forfatteren til de grader hører til det lille sjiktet av partiledere som etter enkeltes mening burde ta sin hatt og gå.

Noen ord om det siste først. Kommer det nå et arrogant og udemokratisk medlem av SKAU som nekter å ta opp partiledelsens feil? Svaret er nei. Men jeg skriver dette etter å ha lest i forrige nr. av bladet at Egil M... på ny etterlyser SKs vilje og evne til å »oppsummere å ta sjolkritikk for egne feil». Rett nok invilger han et skulderklapp til herr Skau med beskjed om at det nye beretningsutkastet »tar litt mer alvorlig på dette». Men straks legger han alvorstungt til at problemet fortsatt ikke er løst. Den plata syns jeg nå det har gått hakk i. Hosten 1980 er ikke problemet for AKP(ml) at vi har en partiledelse som ikke tar stilling til kritikk og som ikke har gjort opp for politiske og organisatoriske feil. Det er lagt fram en egen sjolkritikk om den økonomiske krisa, et beretningsutkast og et mer omfattende beretningsframlegg. Det siste går grundig inn på historia for å forklare ulike høyre og »venstre»-feil.

Denne oppsummeringa vil enkelte i partiet være uenig i. Behandlinga i laga vil peke på ting som er utilstrekkelig oppsummert. Forslag vil bli laget og presentert for et landsmøte som uansett har det avgjørende ordet. Denne demokratiske behandlinga er nå igang og bør bli en ting som styrker partiets enhet.

Men enkelte fortsetter likevel å rope på »mer sjolkritikk», som om ingenting var hendt. Det passer kanskje inn i ei kampanje for å famstille medlemmene av

det nåværende SK som en utilnærmelig pampe-bande all kritikk preller av på. Jeg mener dette er en karikatur og et vrengebilde. Problemet nå er ikke »mer» eller »mindre» sjolkritikk, men at det finnes skarp uenighet i partiet om politiske standpunkter og linier.

Jeg skal nevne noen eksempler. Ett av dem er spesielt nærliggende for meg, arbeidet med KK. Tidligere feil har vært behørig omtalt, jeg skal la dem ligge. Men på forvinteren tok SKAU initiativet til å utarbeide faste retningslinjer for KK-jobbingas plass i partiarbeidet. Forslag ble sendt ut til alle distriktsstyrer. Foreløpige tall for abonnementsfall og løssalg ble sendt ut. Dette ble fulgt opp med reiser, konferanser for DS'ene og på basis av denne diskusjonen vedtok partiledelsen et bindende direktiv.

For det første mener jeg framgangsmåten har vært riktig, direktivet er ikke et skrivebordsprodukt. At det i forhold til neste årsplan er prioriteringsspørsmål som må avklares er tross alt et mindre problem. Men den største vansken vi står overfor er faktisk denne: i partiet er det langt fra enighet om at propaganda og agitasjon skal være en del av det faste, eksterne arbeidet partilaga driver.

Noen sier da: Du kan ikke vente at vi skal oppnå resultater i en situasjon med så mye frustrasjon, intern krangel og tendenser til splittelse. Jeg mener svaret må være det motsatte: Nettopp i en sårn situasjon er partiavisa med på å binde oss sammen, den er et redskap for å nå ut med politiske standpunkter vi trass alt er enig om, kort sagt et våpen som på et viktig felt kan samle partiet.

Finnes det noe mer trøstesløst enn et innad-rettet AKP-lag, der TFs krisedebatt er eneste åndelige lektyre og virksomheten begrenses til å diskutere hvorfor en stadig ikke får gjort noe? Legg så til noen private samlivsproblemer på toppen av

lagsstyrets kvaler, så blir Døden i Venedig et lystspill i sammenlikning med denne lokale jammerdal.

En rå karrikatur? Javel, men jeg har iallfall møtt kamerater som skildrer stoda omtrent sånn. Derfor en appell: Å verve abonnenter til KK skaffer partiet flere sympatisører. Å selge KK påvirker progressive folk til å skjonne politikken vår bedre. Det gir oss kontakter og bringer oss ut av drivhuset. Reine helseboten når den første nervøsiteten er overvunnet.

Og et tillegg til våre utmerkete faglige kadre og andre med tillitsverv i masseorganisasjoner og fronter: å jobbe med KK, evt. bare som et lite supplement til annet arbeid, det skaper diskusjon, gjør partiet mer kjent, ja gjør det klart at arbeidskamerat og tillitsmann Hansen også er en sann fordømt AKP-gærning.

Det finnes vel de som syns sånt smaker av idealistiske ønsker fra en KK-redaktør som er sur over sviktende salgstall og derfor hever sin moralske pekefinger mot et parti i krise. Men linja er ikke mitt påfunn, den er vedtatt av partiledelsen etter rådslaging med representanter fra de fleste distriktstyrene i landet. Så er noen uenig om linja, si fra. Men i tillegg veit jeg av egen erfaring og rapporter fra lag som har prøvd medisinen, at normal, vanlig jobbing med KK i allefall er en enkel metode som kan gi folk i partiet sjansen til å gjøre nytte for seg i den politiske kampen.

Det finnes i partiet mange skarpe politiske motsetninger og diskusjoner. Midt opp i klagemålene om vårt manglende demokrati går det i allefall an å konstatere at vi i pakt med de beste norske tradisjoner debatterer så fillene fyker. Nå svinger det virkelig litt på leserbrevsida i KK!

Viktige spørsmål er det også blitt, reist og jeg skal minst av alt neglisjere betydninga av å oppsummere negative erfaringer fra sosialistiske land. Men også i en sann åpen diskusjon er det viktig å lære seg å skille klinten fra veten.

Jeg nøyer meg her med noen få eksempler: Et av dem er formene for arbeider- og folkemakt under sosialismen. Først et ønske: vi må unngå å gjøre oppsummeringa av negative erfaringer idealistisk og historielaus. Sosialismen »er» ikke virkeliggjørelsen av en eller annen demokratisk institusjon vi måtte like eller ønske. Sosialismen er en revolusjon som etablerer statseiendom og kooperativ eiendom, som undertrykker utbytterklassene. Den må bety demokrati for folket, men formene vil måtte variere voldsomt og vil aldri kunne heve seg over det økonomiske og kulturelle nivået et samfunn befinner seg på.

Vi skjønner det når borgerskapet skryter av det parlamentariske demokratiet i India. Men skjønner vi det når det gjelder Oktober-revolusjonens Sovjet eller dagens Kina?

Noen kamerater mister »trua på sosialismen». Vi får takke gud for at det heldigvis ikke først og fremst er et trosspørsmål. Enig med Marx og den baktalte »Kapitalen»: akkurat som føydalismens indre motsetninger brakte fram dens fall vil kapitalismens og imperialismens voldsomme motsetninger gjøre at også dette samfunnet går til grunne.

Det finnes et objektivt grunnlag for klassekampen, og en historisk prosess som før eller siden vil ende med den sosialistiske eiendoms og samfunnsforhold. Klarer vi å spenne beina under AKP og råtne opp som revolusjonære bevegelser før oss har gjort, så vil nye generasjoner sørge for at arbeiderklassen skaper seg nye revolusjonære organisasjoner. Sosialismen i det 20. århundrede kan se skropeleg ut og ha mange problemer. Men kapitalismen i det forrige hundreåret var heller ikke den strømlinjeformete sosialdemokratismen vi ser i dag.

Derfor har vi råd til fruktbar uenighet om mange ting som gjelder sosialismens mulige former og institusjoner. Men vi har ikke råd til å erstatte en revolusjonær teori om proletariatets diktatur med et

småborgerlig ønske om et almen-demokratisk samfunn der alle har like rettigheter og ingen egentlig undertrykker.

I Klassekampen kan vi lese at noen kamerater er opptatt av at sosialismen fortsatt må garantere Høyre retten til å gjøre kontra-revolusjon ad parlamentarisk vei! Jeg er faktisk mest opptatt av at Høyre, som borgerskapets mest tradisjonsrike parti, garantert vil være et redskap for utbyttere som fra første stund vil bekjempe sosialismen med alle midler. Ta fra dem bankbøkene, konfisker formuene, arrester de som bryter loven, fjern hele klassegrunnlaget for at Høyre kan livnære seg og eksistere som politisk parti, det må være vår parole.

Jeg er for en vidstrakt ytringsfrihet som i innhold er kapitalismen overlegen, og tilhenger av at det finnes statsorganer som virkelig er et uttrykk for arbeiderklassens makt. Men nå ser vi konturene av en fløy i partiet som glemmer at forutsetninga for noen klassers frihet er undertrykkinga av andre klasser, som glemmer at ideen om en »fri folkestad» ble likvidert som småborgerlig ønsketenkning allerede i den revolusjonære arbeiderbevegelsens

barndom.

Det verste er at det alt finnes et SV-parti som har programfestet det meste av denne ny-parlamentariske demokratismen. Vi starta ml-bevegelsen for å slåss mot denne ideologien. Hva i all verden skal vi med et revolusjonært leninistisk parti, hvis den langsiktige oppgaven bare er å delta i en evig valgkamp mot DNA, Høyre og andre småborgerlige klasseorganisasjoner?

Noen kamerater følger opp dette med å kreve større frihet for fraksjoner og trotskistenes tidsskrift »Internasjonalen» har begeistret hevet seg på denne bølgen med en appell til våremedlemmer om å stå hardt på kravet! Vi har god bruk for debatten. Men vi har overhodet ikke bruk for et parti med legalisert klikkvesen og gruppekamp. AKP(ml) er et av de få ml-partiene som gjennom en hard kamp mot sjøl de første tendenser til fraksjonisme har unngått å bli revet i biter og oppløst. Naive bør ingen være. For kravet om fraksjonsfrihet lyder alltid høyest fra dem som ser det som en eneste mulighet for å vinne fram med ei opposisjonell linje.

HØGLERS FORSLAG VIL LIKVIDERE PARTIET

I forrige nr. av TF kommer en kamerat som kaller seg Høgler med noen alldeles fantastiske forslag til vedtektsendringer. I demokratiets navn setter han seg som mål å »hive dogmer over bord». Han later til å være mindre bekymra over at han samtidig kaster alt som heter proletarisk disiplin og demokratisk sentralisme over bord i samme slengen. Høgler vil beskjære fraksjonsforbudet så mye at det ikke lenger vil være noe vern mot fraksjonisme i partiet. Han flørter til og med åpent med å ta bort forbudet mot å opprette fraksjonelle grupper.

Dersom landsmøtet vedtar Høglers forslag vil AKP(ml) være likvidert som

kommunistisk parti. Femten års arbeid for å skape og utvikle et marxist-leninistisk parti i Norge vil være bortkasta. I stedet vil vi få et litt mer frase-radikalt SV, med samme liberalistiske organisasjons modell, det samme fraksjonsvesenet og den samme udugeligheten. Dersom landsmøtet slutter seg til Høglers forslag vil AKP(ml) bli et borgerlig arbeiderparti. Likevel er det kamerater som sier at det ikke finnes noen høyrefare i partiet....

Høgler drøfter vedtektene utfra »partiopposisjonens» standpunkt, og ikke utfra arbeiderklassens behov i klassekampen. Han er ute etter å vedtektsfeste

rettigheter for en eller annen »parti-
opposisjon.» Dette er sjølsagt uforenlig
med den leninistiske partitanken. Under
henvisning til »partiopposisjonens rettig-
heter» ville sjølsagt bresjneviser, trotskist-
er eller sosialdemokrater kunne bli med-

lemmer av partiet og drive akkurat det
sabotasjearbeidet de måtte ønske. Små-
borgerlig intellektuelle ville kanskje trives
i et sånt parti, men arbeiderklassen ville
ikke ha det minste behov for det.

Tormod.

Retting til artikkelen »DS-FORMANNEN HAR BRUKT FRAKSJONELLE METOD- ER FOR Å FÅ DAGSAVISA NEDLAGT.

I forrige TF gjorde vi oss skyld i en ombrekkingsfeil i artikkelen »DS-formannen har
brukt fraksjonelle metoder for å få dagsavis nedlagt»(s.28.). Feilen står på side 29. 10
linjer nedenfra i venstre spalte. Her har flere avsnitt falt ut slik at meningen blir borte. For
å rette på dette trykker vi denne delen - fra 5 avsnitt - på nytt. Fra 2 avsnitt i høyre spalte
kan du lese videre i forrige TF. Redaksjonen beklager feilen.

I august sender SKAU ut »rapport om
arbeidet med å løse de alvorlige problem-
ene i partiøkonomien» som bilag til TF. I
denne rapporten legger SKAU fram regn-
skap for 1978 og driftsresultatet for
1.halvår 1979. Driftsunderskuddet i -78
var på 3.5 millioner *uten statsstøtte*. For
partibedriftene som helhet er under-
skuddet redusert fra 4,7 millioner til 0.2
millioner. SKAU legger fram sitt syn på
framtida til avisa:

»Vi tror at KK med statsstøtte vil gå i
balanse (andre halvår -79). Men det forut-
setter at partidistriktene gjør som Oslo og
får mer driv på vervekampanja.» »Nå kan
vi se at det er innafor vår rekkevidde å
berge dagsavis og rette opp parti-
økonomien. Da må alle distrikter gjøre
som Oslo og drive fram vervekampanja.»

I løpet av sommeren hadde Oslo
verva langt flere abonnenter enn gjennom-
snittet i resten av landet. Dette arbeidet
ble leda av Svein H: 1. Samtidig med
rapporten fra SKAU fikk medlemmene i
Oslo FFP som inneholdt en artikkel av
DS-formannen. I artikkelen legger han
fram resultatene av en undersøkelse gjort
»i et lite antall » avdelinger, som viser at
20% av medlemmene har KK som hoved-
oppgave. Han gjør oppmerksom på at
tallet er høyere enn det »avisekspertene»
opererer med. På side 10 (FFP august)
skriver han videre:

»Det er uenighet om hvor mye krefter
avisarbeidet krever og enda større usikker-
het om hva den vil kreve i framtida. Det
er også usikkerhet om hvordan avisa vir-
ker inn på det lokale arbeidet, forholdet
mellom hjelpen avdelingene får internt og
eksternt gjennom avisa, og det det koster
for å gi folk til redaksjonen, distribu-
sjonen, trykkeri og ved lokale bud, verv-
ing, løssalg og innsamling. Jeg mangler
vitenskapelig materiale, og vil være glad
for å bli motbevist, men *tror* følgende: -
at avisa som dagsavis tar mer av avdelingas
krefter enn det den får tilbake. At den er
en av mange oppgaver fra sentralt. At
denne belastninga *må* reudseres. At om
oppgavene sentralt fra ses enkeltvis, er
avisa den som veier tyngst. Under kamp-
anjer har den tatt mye arbeidskapasitet
fra Oslo-partiet. Denne kapasitet ville
f.eks. betydd framgang i stedet for
tilbakegang i dagskampen om den var
prioritert dit.

Jeg vil at vi skaffer oss data som så
nøyaktig som mulig bekrefter eller av-
krefter mi tru. Så vil jeg at vi fastslår hva
metoder dagsavis skal drives videre med,
og hva de vil koste avdelingene. På grunn-
lag av dette kan vi bestemme om vi skal
ha dagsavis eller ei. Krever den fortsatt
ressurser i den størrelsesorden jeg påstår,
er ikke partiet sterkt nok til å gi ut avisa
så mange dager i uka.» ☐

Stortingsvalget -81.

MATERIALE TIL LAGSDISKUSJONEN

INNLEDNING

Politisk Utvalg i Sentralkomiteen har vedtatt at arbeidet med stortingsvalget skal være partiets hovedoppgave fra 1.mai 1981 og til valgdagen.

I perioden oktober-november-desember skal det avholdes avdelingsmøter i hele partiet for å diskutere partiets holdning til stortingsvalget, hovedinnretninga på valgkampen og framtida til Rod Valgallianse. På grunnlag av rapporter og distriktsstyrenes oppsummeringer av disse møtene, vil partiledelsen fatte endelig vedtak om linje og taktikk for valgkampen.

Vi presenterer her et materiale som skal være grunnlag for avdelingsdiskusjonen. De fleste artiklene er skrevet

av en kamerat på oppdrag av SKAU, og er å oppfatte som innlegg i partidiskusjonen.

TILLEGGLITTERATUR:

Artikkelen til Herman Krøgeren i Rode Fane nr. 4/80.

☐ A.Badajev: Bolsjevikene i tsarens parlament. Oktober forlag, spesielt kap I, V og XX.

☐ Lenin: »Hva må gjøres?» spesielt kapittel III. s. 62 - 112.

☐ Utkast til nytt prinsipp-program 1980. s.28 og s.40.

OM PARTIETS HOLDNING TIL VALG OG PARLAMENTARISK ARBEID - DEBATTINLEGG

Partiet må ta sitt syn på parlamentarisk arbeid opp til ny vurdering. I tråd med de 8 linjene som står om dette i prinsipp-programmet fra 1976 (s.83), tror jeg omtrent følgende syn har vært utbredt i partiet:

»Stortinget har ingen makt, det bare strør sand på borgerskapets avgjørelser. Men fordi det er en del illusjoner blant arbeidsfolk om det parlamentariske systemet, må partiet stille til valg. Dette er noe vi er nødt til å gjøre, men det er ingen viktig oppgave. Om vi blir valgt inn, får vi utretta lite eller ingen ting. Og det er et spesielt »smittefarlig» arbeidsfelt, faren for korrupsjon og revisjonisme er svært stor.»

Dette er etter min oppfatning et overflatisk og for ensidig syn på hva det parlamentariske arbeidet må bety for et

kommunistisk parti. Spørsmålet er da også behandlet på en langt bedre måte i det nye forslaget til prinsipp-program: Les »b) Parlamentarismen og det borgerlige demokratiet».(s.28) og »AKP(ml) og parlamentariske val», (s.40).

DE NORSKE TRADISJONENE

Det parlamentariske systemet er solid forankra i Norge. Den politiske kampen er nært knytta til hva som foregår i Stortinget og statsapparatet. Arbeiderpartiet har hatt makta i Storting og regjering nesten uavbrutt siden krigen. På grunn av masse-media kommer det som foregår i Storting og regjering inn i stua til hver eneste norsk arbeiderfamilie daglig. Knapt noe parlament eller statsapparat har vel

gått så fri for kriser og skandaler som det norske. I et par viktige politiske spørsmål har Stortinget til slutt likevel måttet bøye seg for folkeviljen: EEC og sjølbestemt abort. De parlametariske illusjonene står sterkt blant noerske arbeidsfolk.

STORTINGETS MAKTH

Prinsipp-programmet fra 1976 sier' »Stortinget og kommunestyra har ingen verkeleg makt. Dei er sette til å strø sand på dei avgjerdene kapitalen eller staten tek.»

Dette er for enkelt, For det første er ikke Stortinget bare en sandpåstrøer, men det utøver også aktivt borgerskapets interesser F.eks. i oljepolitikken har regjeringa og Stortinget *sjøl gått i spissen* for å ivareta de store oljemonopolenes interesser., på bekostning av livet tiloljearbeidere og de økonomiske interessene til den norske arbeiderklassen.

Utviklinga av statsmonopol-kapitalismen har styrket denne tendensen. Staten eier i dag over halvparten av alle norske aksjer. Direkte eller indirekte-gjennom statseid og halv statlig industri, statens industripolitikk, det offentlige engasjement i boligbygging, helsevesen, skolevesen - har en svært stor del av den norske arbeiderklassen arbeidsplassene sine avhengig av staten og av Stortingets vedtak og bevilgninger.

For det andre har borgerskapet delegert en del reell makt til de parlamentariske organene. Dette gir en god kamouflasje for den kapitalistiske utbyttinga og et stabilt samfunns-system. La oss ta en titt på hva slags saker som blir vedtatt i Stortinget:

-Gjennom nasjonal og statsbudsjettet setter Stortinget mye av rammene for lønnsoppgjørene. Lønsstoppen var et midlertidig lovvedtak. Stortinget vedtar tvungen voldgift når arbeidere er i streik. Arbeidsmiljø-loven var Stortingets vedtak. -Altautbygginga var tre ganger drøfta og

vedtatt i Stortinget. Regjeringas energimelding skal nå behandles, da vil spørsmål som videre kraftutbygging, strømprisene og atomkraftverk komme opp.

-Abortlova ble til sist vedtatt i Stortinget, etter at den falt i perioden forran p.g.a. Otto Hauglins svik. Om den kommunale daghjemsutbyggingen skal skyte fart, er den avhengig av tilskudd over statsbudsjettet.

-De lange boligkøene, krisa i boligbygginga - Stortingets rammer for Husbanken er nøkkelen.

-Nedlegging av små-sjukehus, krisa i helsevesenet - sosialdepartement og Stortinget laga budsjettene og fatta vedtakene.

-123 oljearbeidere omkom ved Alexander Kielland-havariet. Sikkerhetsrutiner som svikta, opplæringa som ikke blir gitt - det er Stortinget som har staka ut oljepolitikken, utvinningstakten og kravene til sikkerhet.

MOTSIGELSER I BORGERSKAPET OG STATSAPPARATET

Det er heller ikke slik at det norske borgerskapet og statsapparatet representerer en helhetlig gruppe, det er motsigelser mellom ulike grupper. Dette avspeiler seg også innaffor og mellom de borgerlige partiene. Stortinget blir ikke invitert til å slutte seg til en linje fra borgerskapet.

Det er en del av vår taktikk for arbeiderklassens kamp under kapitalismen å utvytte motsigelsene innaffor fiendens leir. Det svekker fienden, og det gjør at vi kan vinne seire.

Å delta på Stortinget vil gi oss ganske annen kunnskap om statens planer, vi vil få informasjon som blir forsøkt holdt tilbake for offentligheten. Vi vil få kjennskap til kamper og problemer innaffor de andre partiene og innaffor statsapparatet.

DET RUSSISKE KOMMU- NISTPARTIETS ERFARINGER

La oss se litt på hvordan de russiske kommunistene vurderte sitt parlamentariske arbeid i tida før revolusjonen. (SUKPb's historie, Oktober-utg. s.162-163 og s. 178-179):

»I 1912 utskrev regjeringen valg til den fjerde дума. Vårt parti tillia deltakelsen i valgene stor betydning. Den sosialdemokratiske dumafaksjonen og avisen «Pravda» var de viktigste legale støttepunkter i landsomfattende målestokk og fra dem drev det bolsjeviske partiet sitt revolusjonære arbeid blant massene.

Det bolsjeviske parti opptrådte selvstendig under valgene til думаen, under sine egne paroler, idet det samtidig kjempet mot både regjeringspartiene og det liberale borgerskap (kadettene). Bolsjevikene førte valgkampen under parolen om demokratisk republikk, 8-timers arbeidsdag og konfiskasjon av godseierjorda.»

»De bolsjeviske deputerte opptrådte i думаen med revolusjonære taler, hvor de avslørte selvherskerdømmets system, rettet interpellasjoner til regjeringen om overgrep som hadde funnet sted mot arbeiderne, om kapitalistenes umenneskelige utbytting av arbeiderne.

De opptrådte i думаen også i jordspørsmål og oppfordret i sine taler bondene til kamp mot feudale godseiere og avslørte kadettpartiet, som var mot konfiskasjon av godseierjorda og mot at den skulle overgis til bondene.

Bolsjevikene la fram et lovutkast i riksdumaen om 8-timers arbeidsdag, som naturligvis ikke ble vedtatt av svarte hundre-dumaen, men som spilte en stor rolle i agitasjonen.

Den bolsjeviske fraksjonen i думаen var nøye forbundet med partiets sentralkomite, med Lenin, og mottok anvisninger av ham. Under kamerat Stalins opphold i Petersburg ble den umiddelbart ledet av ham.

De bolsjeviske deputerte begrenset

ikke sitt arbeid til думаen, men utfoldet stor virksomhet også utenfor думаen. De dro ut til fabrikkene og bedriftene, de reiste ut til arbeidersentrene i landet med foredrag, fikk i stand hemmelige moter hvor de forklarte partiets vedtak og dannet nye partiorganisasjoner. De deputerte forente på en dyktig måte den legale virksomheten med det illegale underjordiske arbeid.»

.....

»Trass i de grusomme politifølgelser foretok de bolsjeviske dumarepresentantene Badajev, Petrovski, Muranov, Samoilov og Sjagov i begynnelsen av krigen en rundreise til en rekke organisasjoner med foredrag om bolsjevikenes stilling til krigen og revolusjonen. I november 1914 ble det organisert en konferanse av den bolsjeviske fraksjonen i riksdumaen for å drøfte spørsmålet om stillingen til krigen. Den tredje dagen ble samtlige deltakere på denne konferansen arrestert, mens alle var til stede. Retten dømte alle deputerte til tap av sine rettigheter og forvisning til Øst-Sibir. Tsarregjeringen anklaget de bolsjeviske deputerte i riksdumaen for «høyforederi».

Det bilde av dumarepresentantenes virksomhet som ble rullet opp i retten, gjorde vårt parti ære. De bolsjeviske deputerte oppførte seg modig overfor den tsariske rett, og forvandlet den til en tribune for å avsløre tsarismens erobringspolitik.»

.....

SUKPb's ERFARINGER GJELDER MINST LIKE MYE FOR OSS!

Nå er Norge 1980 ganske forskjellig fra Russland 1912, og vi kan ikke automatisk overføre SUKPb's erfaringer til vår virksomhet. Det norske samfunnet er mer komplisert. Den norske arbeiderklassen og fagbevegelsen er engasjert politisk på mange flere områder. Stikkord: Data-revolusjon, miljøspørsmål, kultur og idrett. Dette betyr bla. at det er mange felter som konkurrerer om partiets kreft-

er.

Men først og fremst synes jeg forskjellen mellom Sovjet 1912 og Norge 1980 taler for at AKP(ml) bør vie det parlamentariske arbeidet *minst* like stor oppmerksomhet som SUKPb i sin tid gjorde.

I Sovjet var det den gang ikke alminnelig stemmerett, og både valglovene og reglene i dumaen var svært udemokratiske og retta mot arbeiderklassen og bolsjevikene. De jobba i en før-revolusjonær situasjon. Det er det definitivt ikke i Norge i dag. Tvert i mot er de parlamentariske illusjonene adskillig mer befestet i arbeiderklassen. SUKPb jobba illegalt og under forfølgning. Det borgerlig-demokratiske samfunnet gir AKP(ml) ganske andre rettigheter og muligheter. I Norge i dag har staten en mye større rolle på alle områder av samfunnet. Masse-media trekker folks oppmerksomhet mot Storting og »styringsverk», - de russiske analfabetene fikk ingen TV-overføring fra Dumaen.

AVSLØRE KLASSESAMFUNNET

AKP(ml) reiser arbeidsfolks krav i fagforeningene, gjennom kvinnebevegelsen, i borettslaga. Enkelte ganger er massemobiliseringa så kraftig, taktikken så riktig, at kampen som vi står i ledelsen for, gir seier, - og folks tillit til partiets linje på dette området blir stor.

Men vi har satt oss et større mål. Vi skal lede arbeiderklassen fram til revolusjon og sosialisme. Derfor må vi hele tida jobbe for å høyne den politiske *klassebevisstheten* til den norske arbeiderklassen. Gjennom propaganda og agitasjon må vi systematisk avsløre kapitalismen og *klassemamfunnet*. Og det var dette kommunistene i tsarens Russland visste at arbeidet i parlamentet var et ypperlig redskap til. For oss gir arbeidet i og rundt Stortinget et utall av muligheter til å vise folk det norske samfunnets klassekarakter.

Engels sier at ideene om sosialismen bare er en gjennspeiling i menneskets tenkning av de faktiske motsigelsene i kapitalismen. Propaganda for sosialismen er først og fremst å avdekke disse motsigelsene og vise at sosialismen må til for at de skal kunne løses. Ved å ta utgangspunkt i enkeltsaker, vise at de er uttrykk for grunnleggende trekk i det kapitalistiske samfunnet og propagandere for hvorfor de er uløselige innafor kapitalismens rammer, sprer vi ideen om sosialismen i masseomfang. Nettopp derfor vil Stortinget være en viktig plass for å konfrontere det borgerlige systemet med alternativet: sosialismen. La oss ta et par eksempler:

ALTAUTBYGGINGEN

-Kampen mot utbygging av Alta-Kautokeino-vassdraget var i begynnelsen i første rekke en kamp for naturverninteresser - mot utbygging av et vassdrag. Så dro 7 samer til Oslo og slo opp Lavoen sin forran Stortinget og satte søkelyset på Stortingssvedtakets overgrep mot samene.

Med ett fikk kampen en annen karakter. Den ble en rikspolitisk sak som retta seg mot Storting og regjering. Den nasjonale undertrykkinga av samene ble en hovedsak. Denne gangen var det Stein Ørnøy som ble intervjuet av verdenspressa forran sameteltet og som reiste samenes sak i stortingssalen. Med en RV-representant på Tinget kunne vi brakt Alta-saken til enda klarere å vise at Norge er en undertrykkernasjon. Vi kunne trukket fram hvordan dette har vært opp gjennom historien, trukket inn helheten i samenes nasjonale rettigheter, agitert for AKP(ml)s sameprogram.

NYLAND NEDLEGGES

I dag står Nyland verksted forran nedleggelse og noen hundre jernarbeidere vil miste jobben. Våre kamerater jobber

aktivt gjennom fagforeninga mot nedleggelsen.

For en RV-representant ville det vært en stor sak å reise på Stortinget. Vi kunne utfordret Torbjørn Berntsen i en rikspolitisk debatt om regjeringas industripolitikk. Vist hvordan Nyland er blitt spist opp av oljeøkonomien til DNA. Vist hvordan kapitalismen lar produksjonsutstyr ligge øde. Vist hvordan Fred Olsen har svindla Nylandsarbeiderne for millioner, fordi det norske økonomiske systemet lar slike banditter herje fritt. Dette kunne reises så arbeidere over hele landet hadde fått skimte en brikke til i puslespillet »klassesamfunnet Norge».

BOLIGDYRTIDA

-I tida framover kommer boligprisene til å stige enormt. I borettslagene kommer vi til å reise krav mot husleieøkninger.

Men naboene våre vil ikke lære så mye om klassesamfunnet så lenge boligdyrtids-kampen blir en lokal sak mellom borettslaget »Solgløtt» og Husbanken. Vi må reise boligdyrtida som en kamp mot regjeringas økonomiske politikk. Vise at grunnen til boligdyrtida som nå kommer er regjeringas rente og kreditt-politikk. Vise hvordan milliardene som strømmer inn fra Nordsjøen i den kapitalistiske norske økonomien blir brukt til å styrke norsk industri i utlandet, mens husleiene hjemme i Norge stiger mot himmelen. Slikt arbeid må en revolusjonær talsmann på Tinget stå i spissen for.

Det kan føres et utall eksempler til torgs som vil vise at kommunister må ha en bevisst prioritering av det parlamentariske arbeidet under våre samfunnsforhold. Jeg skal ikke legge den fram av

plasshensyn. Derimot tror jeg det er nødvendig å understreke et par ting:

-Det parlamentariske arbeidet må bli noe mer enn valgkamper som trekkes igang ganske seint foran hvert valg. Det parlamentariske arbeidet må bli en fast og integrert del av partiets arbeid også utenom valgkampene. Uten at dette skjer, vil massene se med en viss skepsis på dette arbeidet vårt. De vil spørre seg om vi egentlig er pålitelig og troverdig når vi ofrer interesse for dem bare i noen korte valgmåneder. At foreksempel RV-representantene i Tromsø har jobba så aktivt *hele* tida må ha ført til en økende respekt og tillit fra stadig flere.

-Jeg mener det er viktig å få rykket opp ideen om at »det egentlig er tull og lite revolusjonært å stille til valg», med rota. Den finnes fortsatt. Denne ideen om ikke å stille til tar ofte i *form* »venstre»-karakter (»ikke revolusjonært», »har ingen betydning for det faglige arbeidet som er mye viktigere» osv.) Men bare tanken på hvor viktig det ville vært å ha en revolusjonær stortings-representant som kunne ha talt Nyland-arbeidernes sak i deres kamp mot nedlegging av verftet, bør få slikt militant frasemakeri stillt i sitt rette lys. Det faktiske innholdet i slike ideer er å innskrenke og stenge inne arbeiderklassens kamp på det lokale planet. Det er uttrykk for økonomisme og syndikalisme, i det hele tatt en måte å snevre inn og gjøre arbeidernes kamp ufarlig for borgerskapet. Det faktiske innholdet bak slike »venstre»fraser er derfor av *høyre*-karakter: Det holder tilbake arbeiderklassens kamp.

Arbeiderklassen og massene trenger og fortjener noe langt bedre! Stortingsvalget 1981 er egentlig rett rundt hjørnet. La oss vise at vi kan bedre! □

NOEN TANKER OM DEN POLITISKE INNRETNINGA PÅ VALGKAMPEN

Den overordna målsettingen med valgarbeidet må være at partiet når ut til flere, og vinner nye folk for partiets revolusjonære politikk. Partikamerater deltar i fagbevegelsen, kvinnebevegelsen, miljøbevegelsen, gjør et godt arbeid, og vinner tillit som *enkeltpersoner*, men *partiet* får ikke i tilsvarende grad marker seg, og hosta den tilliten vi fortjener. Dette er i dag en svakhet ved arbeidet vårt.

Valget gir partiet en god mulighet til å nå ut. Folk har større oppmerksomhet enn ellers mot den politiske debatten. Vi vil kunne delta i hundrevis av møter på arbeidsplasser, i fagforeninger, militærleire, skoler og nå ut til folk vi ellers aldri får i tale. Og hele tida i konfrontasjon med de borgerlige partiene.

INGEN REPRESENTANT-BORTKASTA KREFTER?

Vi stiller til valg fordi vi ønsker å få inn en representant på Stortinget. Stortingssalen er en svært viktig arena for revolusjonære å delta på. (Det er begrunna i en annen artikkel). Men med resultatet fra forrige valg i minne, og partiets styrke i dag, er det lite sannsynlig at vi får inn en representant i denne omgang. For de aller fleste fylkene er det slik at de vet at det er en umulighet. Fortjener da valgarbeidet så høy prioritet?

Jeg vil svare et klart ja. For det første er det et maraton-løp for et promilleparti å få valgt inn sin første representant på Stortinget. Det er ikke gjort i en håndvending gjennom en intensiv valgkamp-innsjutt. Folk stemmer på oss dersom de over tid har sett at vi tar riktige standpunkter og gjør et dyktig arbeid. Skal vi en gang få inn en representant eller to, kanskje i 1985, må vi starte *nå*. Starter vi

ikke nå, klarer vi det ikke i neste omgang heller.

Og i mellomtida er det kommunevalg. En god stortingsvalgkamp nå kan resultere i flere RV-representanter i kommune-styrene neste omgang. Dermed er valgkampen i seg sjøl en stor politisk bevegelse der partiet kan vinne mange nye venner.

Når det gjelder den konkrete innrettinga på valgkampen, må den variere en del fra fylke til fylke. Fiskeripolitiske spørsmål vil stå sentralt i Finnmark, trafikkproblemer i Oslo. Men enkelte saker vil være viktige på landsbasis.

REGJERINGAS ØKONOMISKE POLITIKK

Vi må få fram i lyset det tankekorset at oljeinntektene øker og øker i milliardbeløp, - mens reallønna står stille og går nedover for mange, helsevesenet er i akutt krise, Nyland Verksted legges ned og det strammes inn på boligmarkedet.

Vi må gi svar på *hvorfor* dette skjer. Plukke fra hverandre DNAs økonomiske politikk. Vi må utvikle et alternativ: Hvordan oljepenga kan brukes.

A bruke regjeringas økonomiske politikk som en hovedsak i valgkampen er nokkelleddet for å kunne gi et svar på alle de problemene som eksisterer i helse- og sosialsektoren, i boligbygginga i kommunene osv. Alt dette knytter seg til DNAs oljeøkonomi.

ENERGI OG RESURSPOLITIKK

I kjolevannet på oljeøkonomien følger energipolitikken. Hvordan skal framtidens Norge se ut, hva slags industri skal vi satse på, hvordan skal naturressursene utnyttes? I kommende stortingsperiode skal det tas flere viktige avgjørel-

ser på dette området. Skal olja som er funnet utafor Nord-Norge utvinnes nå? Rett etter valget skal flere konsesjons-søknader om nye store vassdrags-reguleringer opp til behandling i Stortinget.

FORSVARSPOLITIKK, INTERNASJONAL SOLIDARITET

Den internasjonale situasjonen er spent, og krigsfaren er stor. Men det er tilsynelatende stor enighet om forsvarspolitikken på Stortinget. I vår ble langtidsplanen og langtidsbudsjettet for forsvaret behandla, nesten uten at krigstrusselen fra Sovjet ble nevnt.

Det må bli en viktig sak i valgkampen at Norge skal føre en hard linje overfor Sovjet og en krigsutsettende politikk i de internasjonale organisasjonene. Vi må stille konkrete forslag til styrking av forsvaret. Og vi må gå i spissen for aktiv solidaritet med sosialimperialismens ofre

og andre ofre for imperialismens overgrep.

AREBIDERKLASSEN' UNGDOM OG KVINNER

Hvem vi i første rekke skal konsentrere oss om å nå i valgkampen, må være i tråd med vår strategiske målsetting. Derfor må også valg-arbeidet vårt legges opp med arbeidsplassene og arbeiderklassen som viktigste mål. Å ha regjeringas økonomiske politikk som største saken i valgkampen er i tråd med dette.

Dernest bør vi prioritere valgkampen blant ungdom og kvinner høyt. Erfaringen fra forrige valg viser at her er det grunnlag for å vinne mange nye stemmer. Mye ungdom og kvinner er i bevegelse på politiske spørsmål, uten at de har knytta seg fast til noe parti.

HVA SKAL RØD VALGALLIANSE BLI?

Debatten om hvordan Rød Valgallianse skal organiseres har pågått siden kommunevalget i fjor høst. I mars vedtok sentralkomiteens arbeidsutvalg midlertidige retningslinjer for arbeidet med RV. I dette vedtaket het det »Disse retningslinjene er midlertidige og gjelder inntil partiet har gjennomført diskusjonen om partiets valgtaktikk og parlamentarisk arbeid.» Vi er nå framme ved denne diskusjonen. Synspunkter og erfaringer fra RV-arbeidet må nå oppsummeres, slik at partiets ledende organer og RVs landsmøte i april 1981 kan vedta nye retningslinjer. Derfor er det svært viktig at laga oppsummerer lagsdiskusjonen og rapporterer om resultatet så raskt som mulig.

Som en hjelp i diskusjonen trykker TF opp de gjeldende retningslinjene. I tillegg reiser jeg her en del problemer.

1. Skal vi holde fast på alliansen med uavhengige sosialister i det parlamentariske arbeidet? Eller skal AKP(ml) stille aleine som parti?

Det overveldende flertallet av de som hittil har sagt sin mening krever at vi holder fast ved RV som en allianse mellom AKP(ml) og uavhengige sosialister.

2. Kan RV være en helt sjølstendig organisasjon på landsbasis - i strid med AKP(ml)s vilje?

Jeg mener nei, slik retningslinjene nå slår fast. Uten AKP(ml) kan ikke RV eksistere på landsbasis. Den historiske bakgrunnen for RV-navnet er at staten ikke tillot AKP(ml) å benytte dette navnet i valget 1973. Fra da av ble RV det navnet som AKP(ml) - i allianse med uavhengige sosialister stilte under. Real-

teten i dette bør i dag være at det er partiet som har retten til dette navnet, at RV disponerer det, og at landsmøtet i april vedtar dette.

3.Skal RV bli en slags parallell-organisasjon til partiet et slags ekstern ansikt for partiet mens partiet trer mer i bakgrunnen?

Jeg er helt imot dette. Konsekvensene av en slik to-delning av partiet vil være store og av strategisk betydning. Det ville endre hele den måten vi i dag organiserer partiet på, og det ville legge grunnlaget for et nytt parti. RV må ha langt mer begrensede mål. RV må være en allianse som *partiet* oppretter med uavhengige der hvor det er grunnlag for det med den hensikt å drive det parlamentariske arbeidet.

4.Skal de uavhengige ha reelle rettigheter i alliansen? *Ja*, det må de! Etter at jeg har understreka partiets ledende rolle og hva RV *ikke* må bli, er det på tide å framheve at alliansen må være *reell*. De uavhengige styrker RV og øker RVs innflytelse. De har krav på å bli behandla som reelle partnere, med respekt og ved at de får reell innflytelse i alliansen. Noe annet er grovt brudd på masselinja. Noe annet vil gjøre at RV ikke blir troverdig. Jeg tror det viktigste problemet nå (på de fleste stedene) er at uavhengige *ikke* har virkelige rettigheter, ikke at partiet så og si er i ferd med å miste sin ledende rolle i RV. Dette er et svært viktig problem vi må løse.

5.Hvordan skal de uavhengige sikres rettigheter?

Her blir det spesielt viktig å få oppsummert de erfaringene som hittil er hosta på de stedene hvor RV er representert i kommune- og fylkestyrene. Som en hjelp i diskusjonen vil jeg sette søkelys på følgende forhold:

a).Skal de uavhengige sikres **rettigheter** betyr ikke det at det må utarbeides klare normal-vedtekter for RV-organisering lokalt? En ting er å gå i mot at RV skal ha vedtekter som en omfattende lands-

organisasjon (med detaljerte regler for oppbygging og ledelse på kommune, fylkes- og sentralt plan). En annen ting er å utvikle retningslinjer/vedtekter **lokalt** som sikrer uavhengiges rettigheter. Velger vi for eksempel lokale allmøter i RV-regi, hvem skal i tilfelle ha stemmerett? Bør ikke valgstyret, alle som står på lista, de valgte representantene (inkludert bydelsrepresentanter der hvor de finnes) ha en slik rett? Med hva med andre? Der hvor det finnes andre aktive i RV-sammenheng, skal ikke de ha rettigheter? b).Hva med de stedene hvor det *ikke* finnes RV-representanter innvalgt, skal det finnes en egen RV-organisering der? c).Hva med RV på landsbasis- skal ikke RV ha en sentral ledelse, landsmøte og retningslinjer for sin virksomhet?

Jeg mener at RV må ha det. Det jeg går i mot er en stor, parallell-organisasjon til partiet (argumentene er gitt for). Det jeg er for, er et nødvendig *minimum* av landsledelse, landsmøte og et minimum av retningslinjer. Grunnlaget som RV bygger på, er det *lokale* RV-arbeidet. Klarer vi å oppsummere og bli enige om klare normal-vedtekter for det lokale RV-arbeidet, er det viktigste problemet løst. Retningslinjer for RV for øvrig er etter min mening ikke det største problemet. Heller ikke mener jeg spørsmålet om medlemskap *lokalt* (jeg er altså i mot landsomfattende medlemsorganisasjon) er hovedspørsmålet. Spørsmålet er hvordan RV lokalt skal være en reell politisk kraft for partiet i *ssamarbeid* med *uavhengige*, hvordan disse skal reelt bli en del av RV lokalt.

Mange problemer står uløst etter dette forsøket på å stille opp en del spørsmål og gi noen argumenter. Diskusjonen bør ta sikte på å avklare de viktigste motsigelsene.

Valgansvarlig.

SKAU:

RETNINGSLINJER FOR ARBEIDET MED ROD VALGALLIANSE

(Fra Mars-TF)

SKAU har diskutert retningslinjene for RV og i samsvar med synspunkter som har kommet fram fra partimedlemmer i diskusjonen om RV, har SKAU vedtatt følgende retningslinjer:

- RV er ikke og skal ikke bli noen uavhengig organisasjon. RV er permanent i den forstand at samarbeidet fra valgkampen fortsetter. RV er en *allianse* mellom partiet AKP(m-l) og uavhengige sosialister der AKP(m-l) er den ledende krafta, samtidig som de uavhengige sosialistene respekteres, deltar i den løpende rådslaginga og sikres innflytelse på linja RV skal følge i de kommunene og fylkene der vi er representert.

- RV-grupper kan derfor bare opprettes i samråd med AKP(m-l) i kommunen. Og (fortrinnsvis) i tilknytning til RV-representanten/e i kommunestyre eller fylkesting.

- RVs arbeidsområde er knytta til arbeidet i de parlamentariske organene og til å forberede valgkampen i 1981.

- Der RV er representert skal partiet aktivt trekke med uavhengige og bygge ut samarbeidet i RV, ta initiativer overfor enkeltpersoner og eventuelt også overfor grupper som kan knyttes til RV-arbeidet. Det bør undersøkes hvilke muligheter det er til å trekke til seg representanter som er valgt på uavhengige lister, og evt. også andre partiers lister.

- Der RV er representert skal partiet arbeide for at RV alltid holder nære forbindelser med fagforeninger, masseorganisasjoner og lokale aksjoner, oppsøke dem, ta dem med på råd og fore fram deres rettferdige krav.

- Det kan eksperimenteres med ulike former for organisering av RV-arbeidet lokalt, til vi har funnet fram til de formene som egner seg best. Særlig er det viktig å sikre at de uavhengige kameratene som hjalp til å oppnå valgframgangen 1979 og andre som kommer til etterhvert får delta i arbeidet fullt ut, at deres stemme blir hørt og at de fortsatt respekteres som samarbeidspart i RV. Det må skapes demokratiske arbeidsformer og kommunerepresentantene må søke råd fra folk som har stemt RV og arbeidsfolk ellers i alle viktige saker. Men det skal ikke utarbeides vedtekter for RV lokalt, eller sentralt.

- Medlemskortene i RV skal ikke brukes, for både å hindre at RV gjøres til en vanlig medlemsorganisasjon parallelt med partiet og av sikkerhetsmessige grunner. Derfor skal ordninga avvikes.

På steder der det allerede er praktisert arbeidsformer, inkludert medlemskort, som går ut over dette må retningslinjene tillempes slik at det ikke oppstår konflikter. Det er ikke nødvendig å gjøre dramatiske omlegginger, bare RV ikke *sementeres* som en vanlig medlemsorganisasjon.

- Dersom det kommer til konflikt om den politiske linja RV skal følge lokalt eller på landsbasis er det viktig å søke å løse motsigelsene kameratslig og på en konstruktiv måte. I siste innstans må slike konflikter avgjøres av AKP(m-l)s organer. Denne makten må ikke misbrukes, men bare brukes når det er absolutt påkrevd. Partiet må være fleksibelt og villig til kompromisser og minnelige løsninger med dem vi samarbeider med.

- Disse retningslinjene er *midlertidige* og gjelder inntil partiet har gjennomført diskusjonen om partiets valgtaktikk og parlamentarisk arbeid.

- SKAU har foreløpig ikke diskutert i detalj den taktiske situasjonen foran Stortingsvalget i 1981 eller lagd noe utkast til valgplattform for det valget.

PLAN FOR ARBEIDET MED STORTINGSVALGET

Det som presenteres her er en skisse for arbeidet i fylkene fram til valget. Enkelte fylker vil på grunn av partiets styrke eller av andre grunner, ha en lavere prioritering av valgarbeidet, og følge en annen tempo-plan.

HØSTEN—80:

- Avdelingsdiskusjon om stortingsvalget og om RVs framtid.
- RV-arbeidet får en høyere prioritering. Bl.a. arbeid for å knytte nye RV-kontakter i kommuner der partiet og RV ikke eksisterer.
- Topp-kandidatene på fylkeslistene til valget nomineres. 1. kandidatene kjøres fram.
- Arbeidet med å lage program til valget, - både fylkesprogram og landsprogram starter.

NYTTÅR - 1.MAI —81.

- Januar: ekstern valgkamp-start i fylkene. Listetoppene presenteres, hovedsaker i valgprogrammet kjøres fram.
- Diskusjoner i partiet og RV om valgprogrammet, taktikk og plan for valgkamp-innspurten. Forberedelse til RV-landsmøtet.
- Kurs for listekandidatene og andre valgaktivister.

1.MAI — VALGDAGEN.

- Størstedelen av partiet har valget som hovedoppgave hele denne perioden. Egen plan for denne perioden utarbeides siden.

SPØRSMÅL TIL LAGSDISKUSJONEN

1.Hvilken betydning bør valg og parlamentarisk arbeid ha for AKP(ml) i dag

Ta stilling til vedtaket om at stortingsvalget skal være partiets hovedoppgave fra 1.mai 1981.

2.Hva bør bli hovedinnrettinga på valgkampen i deres fylke? (Politiske hoved-

saker, målgrupper etc.).

3.Diskuter de problemstillingene som blir reist rundt organiseringa av Rød Valgallianse.

Fatt vedtak om hvilket hovedmønster dere mener RV-organiseringa skal følge.

